

REPUBLIKA SLOVENIJA
VLADA REPUBLIKE SLOVENIJE

Gregorčičeva 20–25, SI-1001 Ljubljana

T: +386 1 478 1000

F: +386 1 478 1000

E: gp.gs@gov.si

http://www.vlada.si/

DRŽAVNI ZBOR REPUBLIKE SLOVENIJE

Prejeto:	10-10-2014		
Sifra:	434-02	14-2	1
Povezava:			
EPA:	101-VII	EU:	
Sign. zn.:			
Kratica:			

PREDSEDNIK DRŽAVNEGA ZBORA

EVA: 2013-1611-0177
Številka: 00712-27/2014/9
Datum: 10. 10. 2014

Vlada Republike Slovenije je na 5. dopisni seji dne 10. 10. 2014 določila besedilo:

- Predloga zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – skrajšani postopek,

ki vam ga pošiljam v obravnavo in sprejem na podlagi 142. člena Poslovnika državnega zbora (Uradni list RS, št. 92/07 – uradno prečiščeno besedilo, 105/10 in 80/13).

Vlada Republike Slovenije predlaga Državnemu zboru, da predlog zakona obravnava po skrajšanem postopku zaradi manjše spremembe in dopolnitve zakona in manj zahtevne uskladitve s pravom Evropske unije.

Predlog zakona v slovenski pravni red prenaša Direktivo Sveta 2008/8/ES o spremembi Direktive 2006/112/ES glede kraja obdavčitve pri opravljanju telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja ter elektronskih storitev, opravljenih osebam, ki niso davčni zavezanci, ki mora biti uveljavljena s 1. januarjem 2015, Direktivo Sveta 2008/9/ES z dne 12. februarja 2008 o pravilih za vračilo davka na dodano vrednost davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v državi članici vračila, ampak v drugi državi članici, Direktivo Sveta 2013/43/EU v zvezi z neobvezno in začasno uporabo mehanizma obrnjene davčne obveznosti za dobavo določenega blaga in storitev, dovzetnih za goljufije, zlasti glede podaljšanja roka za uporabo obrnjene davčne obveznosti za prenos pravic do emisije toplogrednih plinov in Direktivo Sveta 2013/61/EU, kar zadeva najbolj oddaljene francoske regije in zlasti Mayotte. S predlogom zakona se tudi odpravljajo nekatere pomanjkljivosti obstoječe ureditve.

Vlada Republike Slovenije je na podlagi 45. člena Poslovnika Vlade Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 43/01, 23/02 – popr., 54/03, 103/03, 114/04, 26/06, 21/07, 32/10, 73/10, 95/11, 64/12 in 10/14) in 235. člena Poslovnika državnega zbora (Uradni list RS, št. 92/07 – uradno prečiščeno besedilo, 105/10 in 80/13) določila, da bodo kot njeni predstavniki pri delu Državnega zbora in njegovih delovnih teles sodelovali:

- dr. Dušan Mramor, minister za finance,
- mag. Mateja Vrničar, državna sekretarka, Ministrstvo za finance,
- mag. Irena Popovič, generalna direktorica Direktorata za sistem davčnih, carinskih in drugih javnih prihodkov, Ministrstvo za finance,
- Mitja Brezovnik, vodja Sektorja za sistem posredne obdavčitve in carinski sistem, Ministrstvo za finance,
- Erika Luckmann, podsekretarka, Ministrstvo za finance,
- Mateja Tovornik, podsekretarka, Ministrstvo za finance,
- Miriam Mikec, svetovalka, Ministrstvo za finance.

PRILOGA: 1

Mag. Darko KRAŠOVEC
GENERALNI SEKRETAR

**PREDLOG
EVA 2013-1611-0177
SKRAJŠANI POSTOPEK**

**ZAKON
O SPREMEMBAH IN DOPOLNITVAH ZAKONA O DAVKU NA DODANO
VREDNOST**

I. UVOD

1. OCENA STANJA IN RAZLOGI ZA SPREJEM PREDLOGA ZAKONA

Sistem obdavčevanja dobav blaga in storitev z davkom na dodano vrednost (v nadaljnjem besedilu: DDV) je bil v Republiki Sloveniji uveden s 1. julijem 1999, ko se je začel uporabljati Zakon o davku na dodano vrednost – ZDDV (Uradni list RS, št. 89/98). V letu 2006 je bil nato sprejet prenovljen Zakon o davku na dodano vrednost – ZDDV-1 (Uradni list RS, št. 117/06), ki je nadomestil navedeni zakon in se uporablja od 1. januarja 2007. Zakon je bil v nadaljnjih letih nekajkrat spremenjen in dopolnjen, nazadnje z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost - ZDDV-1G (Uradni list RS, št. 83/12), ki je začel veljati 1. januarja 2013. Poleg tega sta bila v zvezi s stopnjami DDV po Zakonu o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 18/11, 78/11, 38/12, 40/12 – ZUJF in 83/12) sprejeta Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o izvrševanju proračunov Republike Slovenije za leti 2013 in 2014 (Uradni list RS, št. 46/13; v nadaljnjem besedilu: ZIPRS1314-A), ki se uporablja od 1. julija 2013 in Zakon o izvrševanju proračunov Republike Slovenije za leti 2014 in 2015 (Uradni list RS, št. 101/13 in 9/14–ZRTVS-1A; v nadaljnjem besedilu: ZIPRS1415), ki se uporablja od 1. januarja 2014.

Zakon o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 18/11, 78/11, 38/12, 40/12 – ZUJF, 83/12, 46/13 – ZIPRS1314-A in 101/13 – ZIPRS1415; v nadaljnjem besedilu: ZDDV-1) je usklajen z zakonodajo Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: EU), in sicer z Direktivo Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L št. 347 z dne 11. 12. 2006, str. 1, v nadaljnjem besedilu: Direktiva o DDV), nazadnje spremenjeno z Direktivo Sveta 2013/61/EU z dne 17. decembra 2013 o spremembi direktiv 2006/112/ES in 2008/118/ES, kar zadeva najbolj oddaljene francoske regije in zlasti Mayotte (UL L št. 353 z dne 28. 12. 2013, str. 5, v nadaljnjem besedilu: Direktiva Sveta 2013/61/EU).

Glavni namen tokratnih sprememb ZDDV-1 je prenesti v slovenski pravni red zadnji del določb Direktive Sveta 2008/8/ES z dne 12. februarja 2008 o spremembi Direktive 2006/112/ES glede kraja opravljanja storitev (v nadaljnjem besedilu: Direktiva Sveta 2008/8/ES), ki morajo biti uveljavljene 1. januarja 2015, opcijski del določbe Direktive Sveta 2008/9/ES z dne 12. februarja 2008 o podrobnih pravilih za vračilo davka na dodano vrednost, opredeljenih v Direktivi 2006/112/ES, davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v državi članici vračila, ampak v drugi državi članici, del določb Direktive Sveta 2013/43/EU z dne 22. julija 2013 o spremembi Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost v zvezi z neobvezno in začasno uporabo mehanizma obrnjene davčne obveznosti za dobavo določenega blaga in storitev, dovezetnih za goljufije, ki so začele veljati 15. avgusta 2013 in so opcijske za državo članico, z veljavnostjo do 31. decembra 2018, in določbe Direktive Sveta 2013/61/EU, ki jo morajo države članice uveljaviti z učinkom od 1. januarja 2014.

Direktiva Sveta 2008/8/ES, ki je uveljavila nova pravila glede kraja opravljanja storitev, je bila večinoma prenesena v slovenski pravni red z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 85/09, v nadaljnjem besedilu: ZDDV-1B), v delu, ki določa kraj opravljanja storitev s področja kulture, umetnosti, športa, znanosti, izobraževanja, zabavnih in podobnih storitev, z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 85/10; v nadaljnjem besedilu: ZDDV-1C), ki je bil uveljavljen 1. januarja 2011, glede kraja opravljanja storitev pri dajanju prevoznih sredstev in čolnov, namenjenih za razvedrilo, v dolgoročni najem osebi, ki ni davčni zavezanec, pa z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 38/12; ZDDV-1F).

S 1. januarjem 2015 je treba v ZDDV-1 uveljaviti še del Direktive Sveta 2008/8/ES, ki določa:

- posebna pravila glede kraja opravljanja telekomunikacijskih storitev, storitev radijskega in televizijskega oddajanja (v nadaljnjem besedilu: storitve oddajanja) in elektronskih storitev, ki so opravljene osebam, ki niso davčni zavezanci. V teh primerih se bo za kraj obdavčitve štel kraj, kjer imajo prejemniki teh storitev sedež, ter
- posebni ureditvi za davčne zavezance, ki opravljajo telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci.

Od 1. januarja 2015 sta v ZDDV-1 tako predvideni dve posebni ureditvi za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, opravljene osebam, ki niso davčni zavezanci in jih opravljajo:

- davčni zavezanci, ki nimajo sedeža znotraj Unije;
- davčni zavezanci s sedežem znotraj Unije, vendar ne v državi članici potrošnje.

Prva ureditev omogoča davčnim zavezancem s sedežem zunaj Unije, ki opravljajo te storitve, osebam, ki niso davčni zavezanci in imajo sedež ali stalno prebivališče v državi članici, da se jim ni treba registrirati v vsaki državi članici potrošnje, ampak se registrirajo za uporabo tega sistema le v eni državi članici. V tej državi članici identifikacije predlagajo obračun DDV, kjer za vsako članico potrošnje navedejo, kakšna je obveznost iz naslova DDV v zvezi z zadevnimi storitvami. Rešitev je možna že v obstoječem zakonu, vendar le za elektronske storitve, zdaj pa velja tudi za telekomunikacijske storitve in storitve oddajanja.

Druga ureditev po novem omogoča davčnim zavezancem, ki imajo sedež ali poslovno enoto v državi članici, vendar ne v državi članici, v kateri opravljajo telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci, da za te storitve obračunavajo DDV prek spletnega portala v državi članici, v kateri so identificirani za namene DDV. Ta sistem je neobvezen in pomeni ukrep poenostavitve po spremembi pravil o DDV glede kraja opravljanja storitev. Pred tem so bile tovrstne storitve obdavčene v državi članici izvajalca v skladu s splošnimi pravili, zdaj pa je kraj opravljanja v državi članici stranke. Tudi ta ureditev tem davčnim zavezancem omogoča, da se jim ni treba registrirati v vsaki državi članici potrošnje.

Za poenostavitev obveznosti podjetij, ki delujejo v državah članicah, kjer nimajo sedeža, bo vzpostavljena elektronska ureditev »mini vse na enem mestu« (mini VEM), in sicer za identifikacijo in predložitev obračuna DDV. Obračuni DDV, ki se predložijo prek sistema mini VEM, dopolnjujejo obračune DDV, ki jih davčni zavezanci predložijo v svojih državah članicah v skladu z nacionalnimi predpisi. Sistem mini VEM je na voljo davčnim zavezancem s sedežem v EU in davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v EU. Če ne bi bilo sistema mini VEM, bi se moral izvajalec registrirati v vsaki državi članici, v kateri opravlja storitve za svoje stranke.

Sistem mini VEM je za davčne zavezanca neobvezen. Če se davčni zavezanec odloči za uporabo sistema mini VEM, ga mora uporabljati v vseh zadevnih državah članicah. Sistema ni mogoče izbrati za posamezno državo članico. V praksi na podlagi zadevne ureditve davčni zavezanec, ki je registriran za sistem mini VEM v dani državi članici (državi članici identifikacije), prek sistema mini VEM elektronsko predloži četrtletne obračune DDV, v katerih so navedeni podrobni podatki o telekomunikacijskih storitvah, storitvah oddajanja in elektronskih storitvah, opravljenih v drugih državah članicah (državah članicah potrošnje) osebam, ki niso davčni zavezanci, skupaj z dolgovanim DDV. Država članica identifikacije nato prek varnega komunikacijskega omrežja posreduje te obračune skupaj s plačanim DDV ustreznim državam članicam potrošnje.

Pravilo obdavčevanja storitev po kraju dejanske rabe in užitka še vedno velja, če so telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve opravljene osebam, ki niso davčni zavezanci in imajo sedež zunaj Unije. Prav tako to pravilo velja v primeru, ko te storitve opravi davčni zavezanec s sedežem zunaj Unije osebi, ki ni davčni zavezanec, ima pa sedež v državi članici. Če se te storitve dejansko rabijo in uživajo v državi, ki ni država kupca, se obdavčijo v državi, kjer je dejanska raba in užitek.

Z Direktivo Sveta 2010/23/EU z dne 16. marca 2010 o spremembi Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost v zvezi z neobvezno in začasno uporabo mehanizma obrnjene davčne obveznosti za opravljanje nekaterih storitev, dovzetnih za goljufije (v nadaljnjem besedilu: Direktiva Sveta 2010/23/EU), je državam članicam, glede na resnost goljufij, v 199a členu dana možnost za začasno uporabo mehanizma, na podlagi katerega se obveznost plačila DDV prenese na osebo, na katero so prenesene pravice do emisije toplogrednih plinov, kakor so opredeljene v 3. členu Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. oktobra 2003 o vzpostavitvi sistema za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti in o spremembi Direktive Sveta 96/61/ES ter na druge enote, ki se lahko uporabljajo zaradi skladnosti z navedeno direktivo. To možnost lahko države članice uporabljajo do 30. junija 2015, in sicer za najmanj dve leti. Uporaba obrnjene davčne obveznosti po Direktivi Sveta 2010/23/EU je bila prenesena v slovenski pravni red z ZDDV-1C, in sicer za prenos pravic do emisije toplogrednih plinov, kakor so opredeljene v zakonu, ki ureja varstvo okolja. Navedena ureditev bi se po ZDDV-1C uporabljala do 30. 6. 2015.

Ker je poleg trgovanja s pravicami do emisij toplogrednih plinov prišlo do goljufij tudi v drugih sektorjih, je bila sprejeta Direktiva Sveta 2013/43/EU z dne 22. julija 2013 o spremembi Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost v zvezi z neobvezno in začasno uporabo mehanizma obrnjene davčne obveznosti za dobavo določenega blaga in storitev, dovzetnih za goljufije (v nadaljnjem besedilu: Direktiva Sveta 2013/43/EU), ki glede na resnost goljufij v nekaterih sektorjih predvideva širitev seznama blaga in storitev iz prvega odstavka 199a člena Direktive o DDV, na podlagi katerega lahko države članice do 31. decembra 2018 za najmanj dve leti določijo, da je oseba, ki je dolžna plačati DDV, davčni zavezanec, kateremu se opravi dobava:

- mobilnih telefonov, to je naprav, narejenih ali prilagojenih za uporabo v povezavi z licenčnim omrežjem, ki delujejo na posebnih frekvencah, ne glede na to, ali so namenjeni drugi uporabi ali ne;
- naprav z integriranimi vezji, kot so mikroprocesorji in centralne procesne enote, v stanju, preden se vstavijo v proizvode za končnega uporabnika;
- plina in električne energije davčnemu zavezancu – preprodajalcu, kot je opredeljen v členu 38(2) Direktive o DDV;
- certifikatov za plin in elektriko;
- telekomunikacijskih storitev, kot so opredeljene v členu 24(2) Direktive o DDV;
- igralnih konzol, tabličnih računalnikov in prenosnih računalnikov;
- žita in industrijskih rastlin, vključno z oljnicami in sladkorno peso, ki se v

- nespremenjenem stanju običajno ne uporablja za končno potrošnjo;
- neobdelane in polobdelane kovine, vključno s plemenitimi kovinami, če zanje ne velja točka (d) člena 199(1) Direktive o DDV, posebni dogovori za rabljeno blago, umetniška dela, zbirateljske predmete in starine v skladu s členi 311 do 343 Direktive o DDV ali posebna ureditev za investicijsko zlato v skladu s členi 344 do 356 Direktive o DDV.

O uporabi obrnjene davčne obveznosti morajo države članice obvestiti odbor za DDV iz 398. člena Direktive o DDV in med drugim sporočiti tudi podatke o področju uporabe tega ukrepa, vrsti in značilnosti goljufije.

Uvedba obrnjene davčne obveznosti je smiselna, če se ugotovi in z dokazi tudi podkrepi njena nujnost in upravičenost ter če konvencionalni ukrepi boja proti goljufijam ne zadoščajo oziroma obstajajo indici, da bo prišlo do velikih goljufij na tem področju. Postopek obrnjene davčne obveznosti se ne sme sistematično uporabljati kot nadomestilo za neustrezen nadzor s strani davčnih organov držav članic.

Ker je mehanizem obrnjene davčne obveznosti začasen ukrep, ki se uporablja do sprejetja dolgoročnejših zakonodajnih rešitev, s katerimi bi postal sistem DDV odpornejši proti goljufijam na področju DDV, je v Direktivi Sveta 2013/43/EU predvidena uporaba le za omejeno obdobje, in sicer do 31. decembra 2018. Finančna uprava Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: FURS) trenutno v Sloveniji na področjih, za katera ureja obrnjeno davčno obveznost 199a člen Direktive o DDV, ne zaznava večjih sistemskih utaj, ki bi jih lahko z uvedbo obrnjene davčne obveznosti preprečili. Zdaj se pojavljajo utaje DDV pri trgovanju z zabavno elektroniko, mobilnimi telefoni, računalniki in računalniškimi deli, vendar pri tem praviloma ne gre za utaje tipa »missing trader«, ki bi povzročale izgubo DDV na podlagi uveljavljanja odbitka DDV, ki v predhodnih fazah ni bil plačan. FURS na podlagi pridobljenih informacij ocenjuje, da trenutno v Sloveniji obstaja zgolj potencialno tveganje za selitev goljufij na prej omenjenih področjih. Ker pa je za izvedbo utaj DDV z uporabo družbe »missing trader« potrebna identifikacija za namene DDV tovrstne družbe v Sloveniji, je za uspešno preprečevanje nastanka tovrstnih utaj v Sloveniji predvsem potreben ustrezen predregistracijski nadzor pri izdaji identifikacijske številke za DDV. Sedanja stopnja predregistracijskega nadzora pri izdaji identifikacijske številke za DDV družb »missing trader« je po analizi FURS uspešna. Vlada tako predlaga, da se uporaba obrnjene davčne obveznosti, ki po sedANJI ureditvi velja za prenos pravic do emisije toplogrednih plinov, podaljša do 31. decembra 2018, na drugih področjih, ki jih pokriva člen 199a Direktive o DDV pa se obrnjena davčna obveznost ne uvede.

Od 1. januarja 2014 ima Mayotte, v skladu s sklepom Evropskega Sveta 2012/419/EU z dne 11. julija 2012 o spremembi položaja Mayotte v razmerju do Evropske unije, status najbolj oddaljene regije iz 349. člena Pogodbe o delovanju Evropske unije, v katerih se zaradi strukturno pogojenih socialnih in gospodarskih razmer lahko sprejmejo posebni ukrepi oziroma politike, kot se sicer uporabljajo na ozemlju Unije. Po tej spremembi statusa se davčne določbe Unije uporabljajo tudi za Mayotte. Kar zadeva DDV je tako Mayotte v enakem položaju kot druge najbolj oddaljene francoske regije (Guadeloupe, Francoska Gvajana, Martinik, Reunion in Saint-Martin), ki so umeščene zunaj ozemeljske uporabe Direktive o DDV. Na podlagi Direktive Sveta 2013/61/EU je bil v skladu s tem tudi Mayotte izključen iz ozemeljske uporabe Direktive o DDV. V predlog zakona je zato vključena potrebna sprememba določbe ZDDV-1, ki opredeljuje ozemlja, ki so kot del carinskega območja Unije in kot »tretja ozemlja« izključena iz področja njegove uporabe.

Poleg prenosa navedenih direktiv pa so v predlogu zakona predvidene še nekatere druge rešitve. Predvidena je poenostavitev za tuje davčne zavezance, ki občasno opravljajo storitev mednarodnega cestnega prevoza potnikov. Nekatere določbe ZDDV-1 je treba uskladiti z zakonom, ki ureja finančno upravo.

Z ZDDV-1B, ki je začel veljati 1. januarja 2010 se je za davčne zavezance, ki nimajo sedeža v državi članici vračila, ampak v drugi državi članici posodobil postopek vračil DDV, tako da ves postopek poteka elektronsko prek spletnega portala. Načeloma ni več treba predložiti izvornikov računov ali uvoznih dokumentov, razen po naknadnem pozivu davčnega organa. V zadnjih letih je bilo zaznано povečanje goljufij – ponarejanje računov in uvoznih dokumentov, ki jih vlagatelji predložijo davčnemu organu po pozivu. Predlagana obvezna predložitev prilog k zahtevku bo davčnemu organu omogočila hitrejše in učinkovitejše odkrivanje tovrstnih davčnih utaj, hitrejše ugotavljanje verodostojnosti listin, priloženih k zahtevku za vračilo, in hitrejše reševanje zahtevkov ter izpolnjevanje vračil, saj davčnih zavezancev ne bi bilo treba dodatno pozivati k predložitvi dokazil.

Postopek vračila davčnim zavezancem s sedežem v drugi državi članici poteka povsem elektronsko prek elektronskega portala. V predlogu zakona je urejeno, da tudi komuniciranje med deležniki (davčnimi zavezanci v drugi državi članici in davčnim organom) poteka izključno elektronsko.

Obdavčitev mednarodnega cestnega prevoza potnikov je urejena v ZDDV-1 in je nespremenjena že od same uvedbe sistema obdavčitve dobave blaga in storitev z DDV ter je v celoti usklajena z Direktivo o DDV.

V skladu s 389. členom Direktive o DDV Slovenija lahko pod pogoji, ki so veljali na dan pristopa, še naprej oprošča mednarodni prevoz potnikov iz točke (10) dela B Priloge X, dokler se ista oprostitve uporablja v eni od držav članic, ki je bila članica Skupnosti 30. aprila 2004 (gre za oprostitve prevoza potnikov in blaga, kot so prtljaga in motorna vozila, ki spremljajo potnike, in opravljanje storitev v zvezi s prevozom potnikov). Na dan pristopa k EU je imela Slovenija izrecno določeno oprostitve plačila DDV za pomorski in zračni promet, medtem ko je bil mednarodni cestni promet predmet obdavčitve z DDV.

Storitev mednarodnega cestnega prevoza potnikov je v skladu z ZDDV-1 obdavčena z DDV. Kraj opravljanja prevoza potnikov je kraj, kjer se opravlja prevoz, pri čemer se upošteva prevožena razdalja. To pomeni, da je storitev cestnega prevoza potnikov obdavčena v Sloveniji za tisti del poti, ki se opravi na ozemlju Slovenije. Če pa prevoznik opravi del poti tudi na ozemlju druge države članice, obveznost obračuna DDV za ta del poti nastane v tej drugi državi članici. Če prevoz potnikov poteka po ozemlju Slovenije in po ozemlju tretje države, je v Sloveniji obdavčen le del poti v Sloveniji, za del poti v tretji državi pa se obdavčitev presoja po predpisih tretje države.

Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji in ki opravi storitev cestnega prevoza potnikov čez ozemlje Slovenije, mora davčnemu organu predložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV najpozneje 15 dni prej, preden bo opravil tako storitev. Za pridobitev identifikacijske številke za DDV mora predhodno opraviti tudi prijavo za vpis v davčni register. Zahtevku za identifikacijo za DDV mora tuji davčni zavezanec priložiti potrdilo pristojnega organa države, kjer ima sedež, da je dolžan obračunavati DDV v tej državi, ali izpis iz sodnega ali drugega registra, ki dokazuje, da opravlja dejavnost v državi, kjer ima sedež. Davčni zavezanec mora začeti obračunavati DDV in izpolnjevati druge obveznosti iz naslova DDV najpozneje z dnem, ko je začel opravljati obdavčljivo dejavnost v Sloveniji.

Davčni zavezanec, ki občasno opravlja storitev mednarodnega cestnega prevoza potnikov mora predložiti obračun DDV mesečno ne glede na to, ali je za davčno obdobje, za katero predloži obračun, dolžan plačati DDV.

Prevoznik potnikov, ki nima sedeža v Sloveniji in ki razpolaga s slovensko identifikacijsko

številko za DDV, mora na izdanem računu za prevožene kilometre po Sloveniji obračunati in izkazati slovenski DDV. Za obdavčitev prevoza oseb in njihove osebne prtljage se uporabi nižja 9,5% stopnja DDV od davčne osnove.

Prevoznik davčno osnovo za obračun DDV v Sloveniji ugotovi od cene, ki jo zaračuna za prevoz potnikov od začetne do končne točke, in sicer glede na sorazmeren del prevoženih kilometrov po Sloveniji. Tako dobljena davčna osnova se nato pomnoži z davčno stopnjo. Izračunani znesek predstavlja DDV, ki ga mora prevoznik potnikov plačati v Sloveniji.

Kadar prevoznik potnikov (podizvajalec) opravlja prevoz na podlagi naročila glavnega izvajalca prevoza je z vidika identifikacije za namene DDV v Sloveniji pomembno, ali podizvajalec opravlja storitve v svojem imenu za svoj račun ali v tujem imenu za tuj račun, in sicer:

1. identifikacijsko številko za DDV mora prevoznik potnikov pridobiti tudi, če kot podizvajalec opravlja storitev prevoza potnikov v svojem imenu in za svoj račun in mora na izdanem računu za prevožene kilometre po Sloveniji obračunati in izkazati DDV v skladu z določbami ZDDV-1;

2. če prevoznik potnikov opravlja storitve prevoza v imenu in za račun naročnika prevoza (glavnega prevoznika), ki je identificiran za namene DDV v Sloveniji, identifikacija za namene DDV v Sloveniji ni potrebna. V tem primeru mora imeti v vozilu potrdilo o identifikaciji za namene DDV glavnega prevoznika, ki bo tudi obračunal DDV od prevožene razdalje po Sloveniji.

Da bi poenostavili navedene administrativne obveznosti tujih davčnih zavezancev, ki opravljajo občasni mednarodni cestni prevoz potnikov čez Slovenijo, se uvaja posebna ureditev za opravljanje storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov. Posebna ureditev omogoča tujim davčnim zavezancem, ki ne uveljavljajo pravice do odbitka vstopnega DDV plačanega pri nabavah blaga ali storitev v Sloveniji, ali vračila DDV in občasno opravljajo mednarodni cestni prevoz potnikov, poenostavljen postopek identifikacije za DDV ter obveznost predložitve letnega obračuna DDV.

Posebna ureditev je opcijske narave, torej se lahko tuji davčni zavezanci, ki opravljajo mednarodni občasni cestni prevoz potnikov čez Slovenijo sami odločijo, ali jo bodo uporabili ali ne, pri čemer ne uveljavljajo pravice do odbitka ali vračila DDV, lahko pa se odločijo tudi za uporabo splošnih DDV pravil.

Glede na to, da trenutno veljavna ureditev, ki povzroča velike administrativne obveznosti tujim davčnim zavezancem le-te odvrča od tega, da bi postopali v skladu z zakonom, davčni organ ugotavlja, da se od večine prevozov potnikov, ki jih po Sloveniji opravijo tuji avtoprevozniki, slovenski DDV ne obračunava. To lahko pomeni tudi nelojalno konkurenco slovenskim avtoprevoznikom. Upošteva se navedeno predlagatelj ocenjuje, da bo poenostavitev administrativnih obveznosti spodbudila tuje avtoprevoznike k prostovoljnemu izpolnjevanju davčnih obveznosti v zvezi z mednarodnimi cestnimi prevozi potnikov po Sloveniji in s tem prispevala k bolj enakopravni obremenitvi cestnih prevozov potnikov, ne glede na to, ali jih opravijo tuji ali slovenski avtoprevozniki.

Posebna ureditev za opravljanje storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza bo začela veljati z dnem uveljavitve zakona, uporabljati pa se bo začela 1. aprila 2015.

2. CILJI, NAČELA IN POGLAVITNE REŠITVE PREDLOGA ZAKONA

2.1 Cilji

Cilj predloga zakona je uskladitev ZDDV-1 z:

- Direktivo Sveta 2008/8/ES, ki mora biti uveljavljena s 1. januarjem. 2015;
- Direktivo Sveta 2008/9/ES glede uveljavitve opsijske določbe o obvezni prilogi računov;
- Direktivo Sveta 2013/43/EU v zvezi z neobvezno in začasno uporabo mehanizma obrnjene davčne obveznosti za dobavo določenega blaga in storitev, dovzetnih za goljufije, zlasti glede podaljšanja roka za uporabo obrnjene davčne obveznosti za prenos pravic do emisije toplogrednih plinov;
- Direktivo Sveta 2013/61/EU, kar zadeva najbolj oddaljene francoske regije in zlasti Mayotte.

Cilj predloga zakona je uskladitev pravil glede kraja obdavčitve pri opravljanju telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja ter elektronskih storitvah, opravljenih osebam, ki niso davčni zavezanci s splošnim pravilom glede kraja opravljanja storitev, ki sledi načelu obdavčitve po namembnem kraju.

S ciljem administrativnih poenostavitev se za davčne zavezance, ki nimajo sedeža v Sloveniji in opravljajo zgolj občasne storitve mednarodnega cestnega prevoza potnikov, uvaja posebna ureditev za tuje davčne zavezance, ki občasno opravljajo storitev mednarodnega cestnega prevoza potnikov. Drugi cilj posebne ureditve za občasne storitve mednarodnega cestnega prevoza potnikov je zagotoviti primerljivo davčno obravnavo tovrstnih storitev, ne glede na to, ali tovrstne prevoze opravljajo slovenski ali tuji avtoprevozniki.

2.2 Načela

Predlog zakona ne odstopa od temeljnih načel obračunavanja DDV, na katerih temelji že veljavni zakon, in sicer:

- načelo nevtralnosti;
- načelo nediskriminatornosti;
- načelo administrativne izvedljivosti;
- načelo obdavčitve po namembnem kraju;
- načelo sorazmernosti.

S spremembo določitve kraja opravljanja telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja ter elektronskih storitvah osebam, ki niso davčni zavezanci se sledi temeljnemu načelu DDV kot potrošnemu davku, da se kraj obdavčitve določi po namembnem kraju.

Z uvedbo posebne ureditve za opravljanje storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov se sledi cilju obračunavanja davka v namembnem kraju, torej kraju kjer je storitev opravljena ter istočasno upoštevanje načela sorazmernosti med višino obračunane davčne obveznosti in administrativnim bremenom davčnega zavezanca pri obračunu davka ter načela enakomerne porazdelitve davčnega bremena ne glede na to, ali tovrstne prevoze opravljajo slovenski ali tuji avtoprevozniki.

2.3 Poglavitne rešitve

S predlogom zakona se predlagajo naslednje poglavitne rešitve:

a) Mayotte

Zaradi spremembe položaja Mayotte v razmerju do Evropske unije in posledično spremembe Direktive o DDV, kot je bila uveljavljena z Direktivo Sveta 2013/61/EU, po kateri je Mayotte, tako

kot ostale najbolj oddaljene regije iz 349. člena Pogodbe o delovanju EU, izključen iz področja uporabe navedene direktive, predlog spremembe 1. člena ZDDV-1 v zvezi z opredelitvijo ozemelj oziroma območij, za katera se uporabljajo posamezna pravila o obdavčevanju blaga in storitev z DDV, spreminja definicijo čezmorskih ozemelj Francije, ki so del carinskega območja Unije in štejejo za »tretje ozemlje«, to je del državnega ozemlja Francije, ki pa ni njen sestavni del.

b) Uskladitev z Zakonom o finančni upravi

V predlog zakona so vključene tudi vsebinske in terminološke prilagoditve potrebne zaradi uveljavitve Zakona o finančni upravi (Uradni list RS, št. 52/14) s 1. avgustom 2014.

c) Posebni ureditvi za davčne zavezanca, ki nimajo sedeža in opravljajo telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci

V predlog zakona sta vključeni posebni ureditvi za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki se opravijo končnim potrošnikom, ne glede na to, kje ima sedež davčni zavezanec, ki opravi te storitve. Obveznost za plačilo DDV nastane v državi članici potrošnje. Uporaba posebnih ureditev je opcijska.

- V ZDDV-1 sta tako predvideni dve ureditvi:
 - posebna ureditev za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža znotraj Unije, ter
 - posebna ureditev za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci s sedežem znotraj Unije, vendar ne v državi članici potrošnje.

V zvezi z obema ureditvama je treba ločevati med pojmom »država članica identifikacije« in »država članica potrošnje«. Država članica identifikacije je država članica, v kateri je davčni zavezanec registriran za uporabo sistema mini VEM ter v kateri predloži obračun DDV in plača DDV, dolgovan v državah članicah potrošnje. Država članica potrošnje je država članica, v kateri davčni zavezanec opravlja telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci.

Poglavitno spremembo v zvezi s prvo ureditvijo predstavlja širitev uporabe te posebne ureditve. Do zdaj se je namreč posebna ureditev uporabljala samo za elektronske storitve, medtem ko se po novem lahko uporablja za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve.

Davčni zavezanec po tej ureditvi je podjetje (družba, partnerstvo ali samostojni podjetnik), ki nima sedeža svoje dejavnosti ali stalne poslovne enote v Uniji in ni registrirano oziroma zanj ne velja kakršna koli druga obveznost identifikacije za namene DDV v Uniji. Davčni zavezanec lahko prosto izbere svojo državo članico identifikacije, kar pomeni, da je lahko država članica identifikacije tudi država članica potrošnje, torej lahko uporablja sistem mini VEM za obračun in plačilo DDV za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravlja za stranke v državi članici identifikacije.

Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije in ki si kot državo članico identifikacije izbere Slovenijo, mora davčnemu organu prijaviti, kdaj se njegova dejavnost začne, pa tudi kdaj

preneha ali se toliko spremeni, da se posebna ureditev ne more več uporabljati. Prijavo pošlje v elektronski obliki prek sistema eDavki. Davčni organ mu prek sistema eDavki dodeli identifikacijsko številko za DDV praviloma v osmih dneh.

Davčni zavezanec po tej ureditvi predloži prek sistema eDavki posebni obračun DDV za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja in elektronske storitve za vsako koledarsko trimesečje ne glede na to, ali je zadevne storitve opravil ali ne. Obračun mora predložiti v 20 dneh po poteku obračunskega obdobja, na katero se obračun nanaša, in to v elektronski obliki. V obračunu mora med drugim navesti skupno vrednost zadevnih storitev za vsako državo članice potrošnje, v kateri je nastala obveznost za plačilo DDV. DDV mora plačati ob predložitvi posebnega obračuna, vsekakor pa najpozneje do poteka roka za predložitev posebnega obračuna. Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije in uporablja to posebno ureditev, nima pravice do odbitka DDV, lahko pa uveljavlja vračilo plačanega DDV. Zahtevek za vračilo pošlje v elektronski obliki.

S 1. januarjem 2015 se uvaja nova posebna ureditev za davčne zavezance, ki imajo sedež znotraj Unije, vendar ne v državi članici potrošnje in opravljajo telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci in imajo sedež ali stalno ali običajno prebivališče v državi članici potrošnje.

Po novem bodo zadevne storitve obdavčene v državi, kjer ima sedež prejemnik storitve, in ne več v državi, kjer ima sedež svoje dejavnosti izvajalec. V okviru te ureditve je davčni zavezanec podjetje (družba, partnerstvo ali samostojni podjetnik), ki ima sedež svoje dejavnosti ali stalno poslovno enoto na ozemlju Unije. Država članica identifikacije mora biti država članica, v kateri ima davčni zavezanec sedež svoje dejavnosti ali svojo poslovalnico. Davčni zavezanec ne sme imeti sedeža svoje dejavnosti ali stalne poslovne enote v državi članici potrošnje. Davčni zavezanec ne more uporabljati sistema mini VEM za storitve, ki so opravljene v državi članici, v kateri ima sedež ali poslovno enoto.

Posebno ureditev lahko v Sloveniji tako uporablja le davčni zavezanec, ki ima sedež ali poslovno enoto v Sloveniji in opravlja telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve znotraj Unije osebam, ki niso davčni zavezanci in nimajo sedeža ali bivališča v Sloveniji. Davčni zavezanec te ureditve ne more uporabljati za dobave, ki jih je opravil v Sloveniji. Če prijavi uporabo te posebne ureditve, mora vse obveznosti po tej ureditvi izpolnjevati v Sloveniji za tekoče koledarsko leto in še dve naslednji koledarski leti.

Davčni zavezanec mora davčnemu organu prijaviti, kdaj se njegova dejavnost, ki jo opravlja na podlagi posebne ureditve začne in kdaj preneha ali se toliko spremeni, da te ureditve ne more več uporabljati. Prijavo mora poslati v elektronski obliki. Davčni organ za identifikacijo davčnega zavezanca uporabi identifikacijsko številko za DDV, ki mu je bila že dodeljena v zvezi z njegovimi obveznostmi po splošnih pravilih. Davčni zavezanec mora davčnemu organu predložiti poseben obračun DDV za vsako koledarsko trimesečje, ne glede na to, ali je opravil telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ali ne. Obračun mora predložiti v 20 dneh po poteku obračunskega obdobja, na katero se obračun nanaša, in to v elektronski obliki. DDV se mora plačati ob predložitvi obračuna DDV oziroma najpozneje do poteka roka za predložitev obračuna. Obveznost za plačilo DDV nastane v državi članici potrošnje, davek pa plača davčni zavezanec ob predložitvi posebnega obračuna DDV na poseben račun davčnega organa, kjer je identificiran za DDV, ki nato nakaže državam članicam potrošnje pripadajoče zneske DDV.

Davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, nima pravice do odbitka DDV, lahko pa uveljavlja vračilo plačanega DDV na podlagi zahtevka, ki ga pošlje elektronsko. Če davčni zavezanec, ki v Sloveniji uporablja posebno ureditev, v državi članici potrošnje poleg storitev

telekomunikacij, storitev oddajanja in elektronskih storitev, opravlja še druge storitve (izven posebne ureditve) in v zvezi s katerimi se mora v tej državi identificirati za DDV namene, v obračunu DDV odbija zneske DDV, povezane z obdavčljivimi dejavnostmi, za katere velja ta posebna ureditev.

č) Posebna ureditev za tuje davčne zavezance, ki občasno opravljajo storitev mednarodnega cestnega prevoza potnikov

Zaradi zahtevnih administrativnih postopkov pri identifikaciji za namene DDV kot tudi obvezne mesečne oddaje obračuna DDV, ne glede na dejansko opravljeno prevozno storitev, se v predlogu zakona predlaga posebna ureditev za tuje davčne zavezance, ki občasno opravljajo storitev mednarodnega cestnega prevoza potnikov. Občasni prevoz potnikov v cestnem prometu je prevoz, pri katerem se skupina vnaprej določenih potnikov prevaža pod pogoji, ki so dogovorjeni s pogodbo med prevoznikom in naročnikom prevoza. Natančno je določeno, da je mednarodni cestni prevoz potnikov tisti, pri katerem je kraj odhoda in/ali prihoda prevoznih sredstev zunaj Slovenije. Določeno je tudi, da bo davčni zavezanec, ki bo izpolnjeval pogoje za uporabo posebne ureditve in se bo zanjo odločil, moral to posebno ureditev uporabljati najmanj eno davčno obdobje, ki je koledarsko leto oziroma v primeru prenehanja uporabe posebne ureditve celotno davčno obdobje, ki se začne s 1. januarjem in konča na dan prenehanja uporabe te posebne ureditve. Znotraj koledarskega leta tako v splošnem ne bo mogoče preiti iz posebne ureditve v splošno ureditev oziroma iz splošne ureditve v posebno, saj se posebna ureditev uporablja za koledarsko leto. Poleg tega se posebna ureditev in obračunavanje DDV po splošnih pravilih sistema DDV v istem koledarskem letu izključujeta, kar pomeni, da davčni zavezanec, ki izpolnjuje pogoje za uporabo te ureditve in se je odločil za uporabo le-te, znotraj istega koledarskega leta ne more uporabljati ene in druge ureditve. V primeru izbire posebne ureditve za koledarsko leto mora davčni zavezanec v celotnem koledarskem letu uporabljati to posebno ureditev. Na splošno ureditev znotraj koledarskega leta lahko preide le v primeru, da pogoji za uporabo posebne ureditve niso več izpolnjeni, vendar pa mora po splošnih pravilih obračunavati DDV do poteka koledarskega leta.

Ta ureditev predstavlja poenostavitev postopkov obračunavanja in plačevanja DDV od storitev mednarodnega prevoza potnikov po ozemlju Slovenije, ki jih opravljajo prevozniki – davčni zavezanci s sedežem v drugih državah članicah ali tretjih državah in ne uveljavljajo odbitka DDV oziroma vračila DDV. Pristojni organ za izvajanje te ureditve je Finančna uprava Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: davčni organ). Davčni zavezanec, ki opravi mednarodni občasni cestni prevoz potnikov, davčnemu organu predloži v elektronski obliki zahtevek za izdajo davčne številke, če mu še ni bila dodeljena, in zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV, preden začne opravljati storitev prevoza v Sloveniji.

Davčni organ že ob prejemu zahtevka davčnega zavezanca za davčno in/ali identifikacijsko številko za DDV davčnemu zavezancu izda potrdilo o prejemu tega zahtevka, v katerem so navedeni osnovni podatki iz zahtevka, na podlagi katerega lahko davčni zavezanec opravi prevoz, četudi še ni prejel davčne in/ali identifikacijske številke za DDV, v 8. dneh od prejema popolnega zahtevka, pa davčni zavezanec elektronsko dobi obvestilo o dodeljeni identifikacijski številki.

Pri opravljanju občasnega prevoza potnikov mora imeti davčni zavezanec v vozilu potrdilo ali kopijo potrdila, da je identificiran za namene DDV, ali potrdilo davčnega organa o prejemu zahtevka za izdajo davčne in/ali identifikacijske številke za DDV, ki ga pozneje nadomesti s prejetim potrdilom, da je identificiran za namene DDV.

Davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev, mora davčnemu organu v elektronski obliki predložiti posebni obračun DDV. Natančno je določeno, katere podatke mora vsebovati.

Posebni obračun DDV predloži za davčno obdobje koledarskega leta in sicer do zadnjega delovnega dne naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja, to je do zadnjega delovnega dne januarja tekočega koledarskega leta za preteklo koledarsko leto, v katerem je nastala obveznost obračuna DDV.

Davčni zavezanci, ki prvič vstopajo v posebno ureditev, bodo predložili zahtevek za obe številki. Splošna in posebna ureditev se izključujeta. Določeno je tudi, da se ob prenehanju uporabe posebne ureditve davčno obdobje konča na dan prenehanja uporabe te posebne ureditve, davčni zavezanec pa mora predložiti obračun DDV v elektronski obliki v 30 dneh po poteku davčnega obdobja.

DDV iz naslova opravljenega mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov je potrebno plačati najpozneje zadnji delovni dan naslednjega meseca po poteku koledarskega leta, v katerem je nastala obveznost obračuna DDV, to je do 31. januarja tekočega leta za preteklo leto.

Ker posebna ureditev velja tudi za izvajalce zadevnega prevoza iz tretjih držav, morajo le-ti v skladu z obstoječim drugim odstavkom 76. členom ZDDV-1 imenovati davčnega zastopnika kot osebo, ki mora plačati DDV. Po novem bo v ZDDV-1 za navedene primere predvidena izjema v zvezi z obveznim imenovanjem davčnega zastopnika za plačilo DDV.

V ZDDV-1 so predvideni primeri, kdaj davčni organ mora oziroma lahko davčnega zavezanca izključi iz posebne evidence in predvidene kazenske določbe.

Posebna ureditev za opravljanje storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza bo začela veljati z dnem uveljavitve zakona, uporabljati pa se bo začela 1. aprila 2015. Zamik uporabe je potreben zato, da se tujim davčnim zavezancem zagotovi dovolj časa za izpeljavo potrebnih registracijskih postopkov v kolikor se odločijo za uporabo te posebne ureditve oziroma da se tujim davčnim zavezancem omogoči pravočasen prehod iz splošne ureditve v posebno ureditev. S tem bo zagotovljena enaka obravnava vseh davčnih zavezancev, torej tistih, ki se prvič registrirajo za opravljanje občasnega mednarodnega prevoza potnikov v Sloveniji po posebni ureditvi, kot tudi tistih davčnih zavezancev, ki so v Sloveniji za opravljanje teh storitev že identificirani za namene DDV po splošni ureditvi, vendar pa se bodo odločili za uporabo posebne ureditve, za kar pa morajo speljati določene upravne postopke pri davčnem organu. Poleg tega se tudi davčnemu organu zagotovi dovolj časa za pripravo informacijske podpore.

Ostale spremembe so tehnične oziroma redakcijske narave.

3. OCENA FINANČNIH POSLEDIC PREDLOGA ZAKONA ZA DRŽAVNI PRORAČUN IN DRUGA JAVNA FINANČNA SREDSTVA

Predlog zakona ne bo imel bistvenega vpliva na prihodke in odhodke državnega proračuna in ne bo vplival na druga javna finančna sredstva.

Spremembe, ki jih vsebuje predlog zakona bodo vplivale na obseg prihodkov državnega proračuna iz naslova DDV v zanemarljivem obsegu. S predlaganim zakonom se posega v ureditve, ki imajo zelo omejen vpliv na višino prihodkov iz naslova DDV, saj gre za ureditve, ki se v Sloveniji uporabljajo v manjšem obsegu.

Rešitve, ki se nanašajo na vračilo DDV tujim davčnim zavezancem, bodo zmanjšale obseg zlorab na tem področju in bodo zato pozitivno vplivale na višino prihodkov iz naslova DDV. Prav tako predlagatelj ocenjuje pozitiven učinek na prihodke iz naslova DDV zaradi uvedbe posebne sheme za opravljanje občasnih mednarodnih cestnih prevozov potnikov.

4. NAVEDBA, DA SO SREDSTVA ZA IZVAJANJE ZAKONA V DRŽAVNEM PRORAČUNU ZAGOTOVLJENA, ČE PREDLOG ZAKONA PREDVIDEVA PORABO PRORAČUNSKIH SREDSTEV V OBDOBJU, ZA KATERO JE BIL DRŽAVNI PRORAČUN ŽE SPREJET

Sredstva za izvajanje zakona so zagotovljena v državnem proračunu, v okviru finančnega načrta FURS.

5. PRIKAZ UREDITVE V DRUGIH PRAVNIH SISTEMIH IN PRILAGOJENOSTI PREDLAGANE UREDITVE PRAVU EVROPSKE UNIJE

S predlogom zakona se v slovenski pravni red prenašajo naslednje direktive:

- Direktiva Sveta 2008/8/ES v delu, ki mora biti uveljavljena s 1. januarjem 2015;
- Direktiva Sveta 2008/9/ES glede uveljavitve opcijske določbe o obvezni prilogi računov;
- Direktiva Sveta 2013/43/EU glede podaljšanja roka za uporabo obrnjene davčne obveznosti za prenos pravic do emisije toplogrednih plinov;
- Direktiva Sveta 2013/61/EU, kar zadeva najbolj oddaljene francoske regije in zlasti Mayotte, ki morajo biti uveljavljene 1. januarja 2014, Komisiji pa je treba poslati besedila navedenih predpisov do 1. januarja 2015.

V zvezi z direktivama Sveta 2008/8/ES in 2013/61/EU do zdaj še nobena država članica EU ni uskladila svoje zakonodaje.

V nadaljevanju je prikazana ureditev v drugih državah članicah, v zvezi z obračunavanjem DDV od občasnih prevoznih storitev v mednarodnem potniškem prometu in uporabo obrnjene davčne obveznosti (prenos Direktive 2013/43/EU).

a) Občasne prevozne storitve v mednarodnem potniškem prometu

POLJSKA

S 1. januarjem 2012 lahko tuji subjekti, ki opravljajo storitve občasnega mednarodnega cestnega prevoza potnikov na ozemlju Poljske z avtobusi, ki so registrirani v eni izmed držav članic EU, ki ni Poljska, izkoristijo poenostavljen postopek registracije in obračuna DDV. To velja samo za davčne zavezanca, ki opravljajo izključno storitve občasnega mednarodnega cestnega prevoza potnikov na ozemlju Poljske z avtobusi, registriranimi v drugi državi članici EU, ki ni Poljska, ki imajo sedež ali stalno poslovno enoto, iz katere opravljajo storitev ali imajo stalno prebivališče ali običajno prebivališče v drugi državi članici EU, ki ni Poljska, in niso registrirani na Poljskem kot »aktivni davčni zavezanca za DDV« ter ne odbijajo vstopnega DDV niti ne zaprosijo za vračilo DDV (ne uveljavljajo svoje pravice do odbitka DDV ali vračila DDV).

Za uporabo posebne ureditve morajo davčni zavezanca v elektronski obliki davčnemu uradu predložiti prošnjo o svoji nameri za njeno uporabo. Po predložitvi te prošnje je zadevnemu davčnemu zavezancu dodeljena registrska številka. Davčni urad potrdi to številko po elektronski poti in ga registrira kot davčnega zavezanca. Davčni zavezanec mora imeti med prevozom znotraj Poljske to potrdilo obvezno s seboj.

Davčni zavezanec mora davčni urad obvestiti o vseh spremembah, ki se nanašajo na podatke, ki jih je posredoval davčnemu uradu v zvezi z namero uporabe posebne ureditve, in sicer v 7 dneh od dneva nastanka spremembe.

Davčni zavezanca morajo predložiti DDV obračun elektronsko davčnemu uradu, in sicer četrtletno, do 25. dne meseca, ki sledi koncu zadevnega četrtletja. DDV je plačan za vsak

kvartal do 25. dne meseca, ki sledi koncu četrtertletja. Na obračunu DDV morajo biti navedeni: davčna številka zavezanca, registrska številka avtobusa, število potnikov, vrednost storitev, opravljenih na Poljskem, znesek in stopnja DDV. Četudi davčni zavezanec ne opravlja prevoza potnikov v določenem obdobju, mora vseeno predložiti obračun DDV davčnemu uradu.

NEMČIJA

V zvezi s prevozom potnikov s turističnimi avtobusi, ki so registrirani v tujini, se uporablja posebni davčni mehanizem, če pride do prestopa v tretjo državo, npr. v primeru poti iz Danske v Švico čez Nemčijo. DDV od razdalje, ki se prevozi v Nemčiji obračuna nemški carinski organ.

Če tuji prevoznik opravi prevoz potnikov znotraj območja Unije čez ozemlje Nemčije ali znotraj Nemčije (ni prestopa meje v tretjo državo), se mora registrirati za namene DDV v Nemčiji. Pred opravljanjem prevoza mora obvestiti pristojno davčno upravo, ki mu izda potrdilo, ki mora biti dostopno na avtobusu.

AVSTRIJA

Kraj obdavčitve opravljanja mednarodnega prevoza potnikov je kraj, kjer se opravlja prevoz. Če je mednarodni prevoz opravljen v več kot eni državi, je treba sorazmerno glede na prevoženo razdaljo obračunati DDV od prevoza potnikov, ki je opravljen v Avstriji. Če je prevozna storitev opravljena končnemu potrošniku, mora izvajalec storitve plačati avstrijski DDV. Če izvajalec storitve nima sedeža opravljanja svoje dejavnosti v Avstriji, se mora registrirati pri davčnih organih v Gradcu, kjer prijavi in plača obveznost iz naslova DDV.

ČEŠKA

Nima posebne ureditve za mednarodni potniški prevoz, kraj obdavčitve opravljanja prevoza potnikov je kraj, kjer se opravlja prevoz, pri čemer se upošteva prevožena razdalja. Prevozne storitve so obdavčene z 0-odstotno stopnjo DDV.

SLOVAŠKA

Posebna ureditev ni predvidena. Kraj opravljanja prevoza potnikov je torej kraj, kjer se prevoz opravi. Če prevoz poteka v več kot eni državi, se DDV obračuna sorazmerno glede na prevoženo razdaljo v posamezni državi. Na Slovaškem je prevoz potnikov znotraj območja Slovaške (to pomeni iz Slovaške, na Slovaško, iz ene v drugo državo čez Slovaško ter med dvema krajema znotraj Slovaške, kjer je prevoz potnikov del mednarodnega letalskega ali ladijskega prevoza) obdavčen z 0-odstotno stopnjo DDV.

b) Uporabe obrnjene davčne obveznosti (prenos Direktive 2013/43/EU)

Direktivo Sveta 2013/43/EU, ki predvideva širitev seznama blaga in storitev iz prvega odstavka 199a člena Direktive o DDV na podlagi katerega lahko države članice do 31. decembra 2018 za določene dobave blaga in storitev uvedejo obrnjeno davčno obveznost, so v nacionalni pravni red za nekatero blago oziroma storitve po dosedanjih razpoložljivih informacijah prenesle Avstrija, Velika Britanija, Romunija, Bolgarija in Poljska. Nekatere med njimi so že uporabljale obrnjeno davčno obveznost za blago in storitve iz navedene direktive na podlagi odstopanja v skladu s 395. členom Direktive o DDV.

AVSTRIJA

Avstrija kot ukrep proti davčnim utajam uporablja mehanizem obrnjene davčne obveznosti za naslednje dobave, ki so opravljene po 31. 12. 2013:

- dobave video igralnih konzol, prenosnih računalnikov, tabličnih računalnikov, kjer je znesek na računu za plačilo najmanj 5.000 EUR;
- dobave plina in električne energije podjetnikom, katerih osnovna dejavnost v zvezi z dobavo teh proizvodov se nanaša na preprodajo le-teh in katerih lastna uporaba je sekundarnega pomena;

- prenos certifikatov za plin in elektriko;
- dobave kovin (neobdelanih in polobdelanih);
- obdavčene dobave investicijskega zlata.

Avstrija je imela za mobilne telefone in naprave z integriranimi vezji odobreno derogacijo do 31. 12. 2013.

NEMČIJA

Nemčija je imela za dobavo mobilnih telefonov in naprav z integriranimi vezji odobreno derogacijo do 31. decembra. 2013. Pričakuje se, da bo uporabljala za dobavo tovrstnih proizvodov mehanizem obrnjene davčne obveznosti še naprej, kot to omogoča Direktiva Sveta 2013/43/EU. Od 1. septembra 2013 Nemčija uporablja mehanizem obrnjene davčne obveznosti za dobavo plina in električne energije. Pri dobavi električne energije morata biti oba – tako dobavitelj kot prejemnik – obravnavana kot preprodajalca, pri dobavi plina pa mora biti preprodajalec samo prejemnik. S posebnim dokumentom, ki ga izdajo davčne oblasti, se dokazuje, da gre za status preprodajalca za namene DDV.

VELIKA BRITANIJA

Mehanizem obrnjene davčne obveznosti za mobilne telefone in naprave z integriranimi vezji, kot so mikroprocesorji in centralne procesne enote pred njihovo vgradnjo v končne izdelke, se uporablja do 31. decembra 2018.

Za mobilne telefone in naprave z integriranimi vezji je imela Velika Britanija že odobreno derogacijo do 31. decembra 2013.

ROMUNIJA

S 1. 9. 2013 se mehanizem obrnjene davčne obveznosti uporablja za:

- dobavo električne energije s strani davčnega zavezanca, registriranega za DDV v Romuniji romunskemu davčnemu zavezancu – preprodajalcu, in
- transakcije z zelenimi certifikati (potrdilo, da je električna energija iz obnovljivih virov).

BOLGARIJA

S 1. decembrom 2013 se mehanizem obrnjene davčne obveznosti uporablja za dobavo industrijskih rastlin (žito, soja). Mehanizem se ne uporablja za dobave znotraj Unije, tristranske dobave, uvoz in določene dobave s stopnjo nič iz tretjih držav. Pri predplačilu mora dobavitelj uničiti račun za predplačilo in izdati račun s celotno davčno osnovo, prejemnik računa pa mora sam obračunati DDV na celotno davčno osnovo. Mehanizem se bo uporabljal do 31. 12. 2018.

POLJSKA

S 1. oktobrom 2013 se mehanizem obrnjene davčne obveznosti uporablja za določeno »občutljivo blago«, kot npr. izdelke iz jekla, bencin, dizelsko olje, nepredelano zlato, odpadke, sekundarne surovine, in sicer zaradi boja proti davčnim utajam. Četudi vrednost dobave tega blaga ne preseže 50.000 PLN na mesec (11.960,86 EUR), morajo subjekti, ki trgujejo s tem blagom, predlagati obračune DDV mesečno in ne kvartalno.

6. PRESOJA POSLEDIC, KI JIH BO IMEL SPREJEM ZAKONA

6.1 Presoja administrativnih posledic

a) v postopkih oziroma poslovanju javne uprave ali pravosodnih organov:

Za poenostavitev administrativnih postopkov obračunavanja in plačevanja DDV od storitev mednarodnega prevoza potnikov po ozemlju Slovenije, ki jih opravljajo prevozniki – davčni

zavezanci s sedežem v drugih državah članicah ali tretjih državah in ne uveljavljajo odbitka DDV oziroma vračila DDV, je predvidena posebna ureditev, za njeno izvajanje pa bo pristojen davčni organ. Komunikacija med davčnim zavezancem in davčnim organom bo potekala v elektronski obliki. Naloge davčnega organa so:

- v osmih dneh poslati davčnemu zavezancu identifikacijsko številko za DDV ter zraven še potrdilo o dodeljeni identifikacijski številki za DDV;
- ob prejemu zahtevka za davčno in/ali identifikacijsko številko za DDV davčnemu zavezancu izdati potrdilo o prejemu tega zahtevka;
- pravico izključiti davčnega zavezanca iz posebne ureditve ob neizpolnjevanju zakonskih zahtev;
- voditi evidenco davčnih zavezancev in registrskih oznak prevoznih sredstev ter evidenco o številu potnikov po posameznem prevoznem sredstvu.

Trenutno veljavna ureditev povzroča velike administrativne obveznosti tujim davčnim zavezancem in jih odvrča od tega, da bi postopali v skladu z zakonom. Davčni organ ugotavlja, da se od večine prevozov potnikov, ki jih po Sloveniji opravijo tuji avtoprevozniki, slovenski DDV ne obračunava. To lahko pomeni tudi neloyalno konkurenco slovenskim avtoprevoznikom. Upošteva je navedeno predlagatelj ocenjuje, da bo poenostavitev administrativnih obveznosti spodbudila tuje avtoprevoznike k prostovoljnemu izpolnjevanju davčnih obveznosti v zvezi z mednarodnimi cestnimi prevozi potnikov po Sloveniji in s tem prispevala k bolj enakopravni obremenitvi cestnih prevozov potnikov, ne glede na to, ali jih opravijo tuji ali slovenski avtoprevozniki.

V skladu z Direktivo Sveta 2008/8/ES bo za poenostavitev obveznosti podjetij, ki delujejo v državah članicah, kjer nimajo sedeža in kjer opravljajo telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci, vzpostavljena elektronska ureditev »mini vse na enem mestu« (mini VEM), in sicer za identifikacijo in predložitev obračuna DDV. Obračuni DDV, ki se predložijo prek sistema mini VEM, dopolnjujejo obračune DDV, ki jih davčni zavezanci predložijo v svojih državah članicah v skladu z nacionalnimi predpisi. Sistem mini VEM je na voljo davčnim zavezancem s sedežem v EU in davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v EU. Če ne bi bilo sistema mini VEM, bi se moral izvajalec registrirati v vsaki državi članici, v kateri opravlja storitve za svoje stranke. Sistem bo potekal prek eDavkov, za izvajanje in podporo sistema pa bo pristojen davčni organ.

b) pri obveznostih strank do javne uprave ali pravosodnih organov:

Davčni zavezanec s sedežem v drugi državi članici bo moral vlogi za zahtevek za vračilo DDV, ki se pošilja elektronsko preko elektronskega portala obvezno priložiti tudi kopije računa ali uvoznega dokumenta v kolikor bo vrednost na posameznem računu najmanj 1.000 eurov oziroma v primeru računa za gorivo najmanj 250 eurov. Do sedaj te obveznosti ni bilo, vendar je imel davčni organ možnost le te zahtevati. S predlagano obvezno predložitvijo prilog se bodo lahko zagotovila hitrejša vračila, ker davčnega zavezanca ne bo potrebno dodatno pozivati k predložitvi dokazil.

Z uvedbo posebnih ureditev za davčne zavezance, ki opravljajo telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci, bo moral davčni zavezanec, ki se bo želel registrirati v sistem mini VEM v Sloveniji, prijaviti davčnemu organu v elektronski obliki, kdaj se bo njegova dejavnost v Sloveniji začela, ter poslati vse podatke, potrebne za identifikacijo za DDV. Prek elektronskega portala bo davčni zavezanec dolžan oddajati četrtletne obračune DDV za vse telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravi znotraj Unije.

Tuji davčni zavezanec, ki opravlja občasni mednarodni prevoz potnikov čez slovensko ozemlje, se bo ob uporabi posebne ureditve identificiral za namene DDV z zahtevkom, ki ga bo predložil davčnemu organu v elektronski obliki, kar pomeni poenostavljen postopek identifikacije za DDV. Identifikacijsko številko za DDV prejme tuji davčni zavezanec najpozneje v 8 dneh od dneva, ko je popolni zahtevek prejet s strani davčnega organa. Za vse opravljene prevoze bo moral davčni zavezanec oddati letni obračun DDV.

6.2 Presoja posledic za okolje, vključno s prostorskimi in varstvenimi vidiki, in sicer za:

/

6.3 Presoja posledic za gospodarstvo, in sicer za:

Sprememba kraja obdavčitve za telekomunikacijske storitve, storitve radijskega in televizijskega oddajanja in elektronske storitve, ki jih davčni zavezanec, ne glede na to, kje ima sedež (v Uniji ali zunaj Unije), opravi osebi, ki ni davčni zavezanec, ter s tem povezanima posebnima ureditvama mini VEM, bo ugodno vplivala na davčne zavezanca, ki poslujejo v tem sektorju. Ker bodo navedene storitve po novem obdavčene v državi članici, v kateri ima prejemnik storitve sedež, se bo z uporabo mini VEM davčnim zavezancem omogočilo lažje izpolnjevanje administrativnih obveznosti, saj bodo po novem vse obveznosti izpolnjevali pri slovenskem davčnem organu in se jim ne bo treba registrirati za namene DDV v drugih državah članicah.

Posebna ureditev za tuje davčne zavezanca, ki občasno opravljajo storitev mednarodnega cestnega prevoza potnikov, prav tako pomeni bistveno poenostavitev izpolnjevanja davčnih obveznosti za te davčne zavezanca, ki so se morali zdaj obvezno identificirati za namene DDV po rednem postopku in izpolnjevati vse obveznosti mesečno v skladu z ZDDV-1, medtem ko se bodo po novem identificirali za namene DDV po poenostavljenem postopku, ki bo hitrejši in predlagali obračun DDV ter plačevali svojo davčno obveznost le enkrat na leto. Kot je bilo že omenjeno, predlagatelj pričakuje, da bo nova posebna ureditev spodbudila prostovoljno plačevanje DDV od tovrstnih storitev in zmanjšala razkorak med obremenitvijo avtoprevozniške dejavnosti, ki jo opravljajo registrirani davčni zavezanci in tuje osebe.

6.4 Presoja posledic za socialno področje, in sicer za:

/

6.5 Presoja posledic za dokumente razvojnega načrtovanja, in sicer za:

/

6.6 Presoja posledic za druga področja

/

6.7 Izvajanje sprejetega predpisa:

- a) Predstavitev sprejetega zakona:

Za izvajanje zakona je pristojna FURS, ki bo na običajen način poskrbela tudi za obveščanje zavezancev o novostih, ki jih prinaša predlog zakona.

b) Spremljanje izvajanja sprejetega predpisa:

Izvajanje zakona spremlja Ministrstvo za finance skladno s svojimi splošnimi pristojnostmi.

6.8 Druge pomembne okoliščine v zvezi z vprašanji, ki jih ureja predlog zakona

/

7. Prikaz sodelovanja javnosti pri pripravi predloga zakona:

Predpis je bil objavljen na spletnem naslovu e-uprava, e-demokracija <http://e-uprava.gov.si/> in na spletni strani Ministrstva za finance http://www.mf.gov.si/si/delovna_podrocja/davki_in_carine/predlogi_predpisov/

Na obeh naslovih je bil objavljen 17. marca 2014, rok za pripombe je bil do 31. marca 2014.

Predlogi in pripombe so bili kar najbolj upoštevani. Upoštevati pa ni bilo mogoče predlogov, ki se nanašajo na izvajanje oziroma vsebino podzakonskih predpisov.

V pripravo predpisa so se vključili ZRFRS in OZS. ZRFRS je imela nekaj redakcijskih in nomotehničnih pripomb. V okviru posebne ureditve za opravljanje storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov predlagajo, da naj bi ta ureditev veljala tudi v primeru, ko tujec opravi prevoz potnikov s prevoznim sredstvom, ki je registrirano v Sloveniji, ker ga bo npr. imel v najemu. Dodatno predlagajo, da se v zahtevku za prijavo davčnemu organu dopolni besedilo tako, da bodo pokriti tudi primeri davčnih zavezancev iz držav, ki nimajo uvedenega DDV. Danih je bilo še nekaj predlogov za dopolnitev podzakonskega akta.

OZS je podala nekaj redakcijskih pripomb. V zvezi s posebno ureditvijo za opravljanje storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov predlagajo, da se v zahtevku za prijavo davčnemu organu dopolni besedilo tako, da bodo pokriti tudi primeri davčnih zavezancev iz držav, ki nimajo uvedenega DDV.

Bistvena mnenja, predlogi in pripombe, ki niso bili upoštevani, ter razlogi za neupoštevanje:

Upoštevan ni bil predlog, da bi se posebna ureditev za opravljanje storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov uporabljala tudi za vozila, ki so registrirana v Sloveniji. Posebna ureditev je namreč namenjena zgolj občasnemu prevozu potnikov, zlasti ko gre za turistične prevoze, ki jih opravijo tuji avtoprevozniki in ki praviloma samo prepeljejo Slovenijo, lahko pa so namenjeni tudi v Slovenijo, vendar v Sloveniji ne opravljajo nobene dejavnosti, zato tudi ne bo prišlo do najema avtobusov v Sloveniji, ampak gre za avtobuse, ki so registrirani v tujini.

Javnost je bila vključena v pripravo gradiva.

8. Navedba, kateri predstavniki predlagatelja bodo sodelovali pri delu državnega zbora in delovnih teles

- dr. Dušan Mramor, minister za finance
- mag. Mateja Vraničar, državna sekretarka
- mag. Irena Popovič, generalna direktorica Direktorata za sistem davčnih,

- carinskih in drugih javnih prihodkov
- Mitja Brezovnik, vodja Sektorja za sistem posredne obdavčitve in carinski sistem
 - Erika Luckmann, podsekretarka
 - Mateja Tovornik, podsekretarka
 - Miriam Mikec, svetovalka

II. BESEDILO ČLENOV

1. člen

V Zakonu o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 18/11, 78/11, 38/12, 40/12 – ZUJF, 83/12, 46/13 – ZIPRS1314-A in 101/13 – ZIPRS1415) se v prvem odstavku 1. člena v prvi alineji besedilo »zadnjič spremenjeno z Direktivo Sveta 2010/88/EU z dne 7. decembra 2010 o spremembi Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost, v zvezi s trajanjem obveznosti spoštovanja najnižje splošne stopnje (UL L št. 326 z dne 10. 12. 2010, str. 1; v nadaljnjem besedilu: Direktiva Sveta 2006/112/ES);« nadomesti z besedilom »zadnjič spremenjeno z Direktivo Sveta 2013/61/EU z dne 17. decembra 2013 o spremembi direktiv 2006/112/ES in 2008/118/ES, kar zadeva najbolj oddaljene francoske regije in zlasti Mayotte (UL L št. 353 z dne 28. 12. 2013, str. 5), (v nadaljnjem besedilu: Direktiva Sveta 2006/112/ES);«.

V drugem odstavku se v četrti alineji v a) točki v tretji alineji besedilo »čezmorski departmaji« nadomesti z besedilom »francoska ozemlja iz 349. in prvega odstavka 355. člena Pogodbe o delovanju Evropske unije«.

2. člen

V četrtem odstavku 4. člena se besedilo »davčnemu organu« nadomesti z besedilom »Finančni upravi Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: davčni organ)«.

3. člen

Naslov 30.c člena se spremeni tako, da se glasi:

»(telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja in elektronske storitve, opravljene osebam, ki niso davčni zavezanci)«.

Prvi odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Kadar so telekomunikacijske storitve, storitve radijskega in televizijskega oddajanja ali elektronsko opravljene storitve, zlasti tiste iz Priloge I a tega zakona, opravljene osebi, ki ni davčni zavezanec, je kraj opravljene storitve kraj, kjer ima ta oseba sedež, stalno ali običajno prebivališče.«.

4. člen

V prvem odstavku 30.d člena se za h) točko podpičje nadomesti s piko, i), j) in k) točka pa se črtajo.

Drugi odstavek se črta.

5. člen

V prvem odstavku 30.e člena se v napovednem stavku besedilo »30.b in 30.d člena tega zakona,« nadomesti z besedilom »30.b, 30.c in 30.d člena tega zakona«, besedilo »razen za elektronske storitve, ki so opravljene osebam, ki niso davčni zavezanci in ki nimajo sedeža v Uniji,« pa se črta.

Drugi odstavek se črta.

6. člen

V petem odstavku 39. člena se za besedilom »od prejetega zneska« črta vejica in besedilo »ki presega znesek nepopravljenega obračunanega DDV iz prejšnjega odstavka,«.

7. člen

V drugem odstavku 50. člena, a) točki prvega odstavka 57. člena ter prvem in drugem odstavku 59. člena se besedi »carinski organ« v različnih sklonih nadomestita z besedama »davčni organ« v ustreznem sklonu.

8. člen

V naslovu 72. člena se črtata besedi »in carinskega«.

V drugem odstavku se besedi »carinskega organa« nadomestita z besedama »davčnega organa«.

9. člen

Peti odstavek 74. člena se črta.

10. člen

Za tretjim odstavkom 74.b člena se doda nov četrti odstavek, ki se glasi:

»(4) Vložnik mora k zahtevku predložiti tudi kopije računov ali uvoznih dokumentov, če je davčna osnova na računu ali uvoznem dokumentu v višini najmanj 1.000 eurov oziroma na računu za gorivo najmanj 250 eurov.«.

Dosedanji četrti in peti odstavek postaneta peti in šesti odstavek.

11. člen

V drugem odstavku 74.e člena se za drugim stavkom doda besedilo, ki se glasi:

»Zahtevek za dodatne informacije pošlje na elektronski naslov vložnika, ki je v skladu z drugo alinejo tretjega odstavka 74.b člena tega zakona naveden na zahtevku za vračilo, ali na elektronski naslov pristojnega davčnega organa države članice sedeža. Šteje se, da je zahtevek za dodatne informacije vročen na dan, ko davčni organ od prejemnika prejme potrdilo o prejemu elektronskega sporočila, vendar najkasneje 15. dan od dneva, ko je bil odposlan.«

Za četrtim odstavkom se dodata nov peti in šesti odstavek, ki se glasita:

»(5) Odločba se vroči prek elektronskega portala države, v kateri ima vložnik sedež, razen če država članica sedeža vlagatelja ne zagotavlja vročanja odločb iz elektronskega portala davčnemu zavezancu. Šteje se, da je odločba vročena 15. dan od dneva, ko je bila odposlana v elektronski portal države sedeža. Če država članica davčnemu zavezancu ne zagotavlja vročanja odločb iz elektronskega portala, se odločba pošlje na elektronski naslov, ki je v skladu z drugo alinejo tretjega odstavka 74.b člena tega zakona naveden v zahtevku. Odločba se šteje za vročeno 15. dan od dneva, ko je bila odposlana na ta elektronski naslov.

(6) Pritožba zoper odločbo se lahko vloži v 30 dneh od dneva, ko se šteje, da je bila

odločba vročena.«.

Dosedanji peti odstavek postane sedmi odstavek.

Za novim sedmim odstavkom se doda nov osmi odstavek, ki se glasi:

»(8) Minister, pristojen za finance, predpiše oznake razlogov za zavrnitev ali delno zavrnitev zahtevka za vračilo.«.

Dosedanji šesti odstavek postane deveti odstavek.

12. člen

V prvem odstavku 74.g člena se beseda »petega« nadomesti z besedo »devetega«.

V tretjem odstavku se beseda »petem« nadomesti z besedo »devetem«.

13. člen

Za šestim odstavkom 74.i člena se doda nov sedmi odstavek, ki se glasi:

»(7) Če davčni organ presodi, da nima na voljo ustreznih informacij iz drugega oziroma četrtega odstavka tega člena, na podlagi katerih bi se lahko odločil o zahtevku za vračilo, lahko zahteva od vložnika te dodatne informacije po elektronski poti.«.

Dosedanji sedmi in osmi odstavek postaneta osmi in deveti odstavek.

V dosedanjem devetem odstavku, ki postane deseti odstavek, se črta besedilo »ter določi davčni urad, ki je pristojen za obravnavanja zahtevkov«.

Za dosedanjim desetim odstavkom, ki postane enajsti odstavek, se doda nov dvanajsti odstavek, ki se glasi:

»(12) Odločbe, sklepi in drugi dokumenti se lahko vročajo po elektronski poti skladno z zakonom, ki ureja splošni upravni postopek. Kot varen elektronski predal se uporablja informacijski sistem eDavki.«.

14. člen

V drugem odstavku 76. člena se v drugem stavku besedilo »davčne zavezance, ki nimajo sedeža znotraj Unije, in opravljajo elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci« nadomesti z besedilom »telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža znotraj Unije, ali posebno ureditev za opravljanje storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov«.

15. člen

V drugem odstavku 78. člena se v a) točki znesek »25.000 eurov« nadomesti z zneskom »50.000 eurov«.

16. člen

Za drugim odstavkom 79. člena se doda nov tretji odstavek, ki se glasi:

»(3) Davčni organ v skladu z določbami zakona, ki ureja davčni postopek, na svoji spletni strani objavlja naslednje podatke o davčnih zavezancih, ki so potrebni za preverjanje identifikacije za namene DDV:

- a) osebno ime, prebivališče ter davčno številko;
- b) ime oziroma naziv osebe, ki ni fizična oseba, njen sedež in naslov ter davčno številko;
- c) identifikacijsko številko za DDV, datum vpisa oziroma izbrisa zavezanosti za DDV.«.

17. člen

V tretjem odstavku 88.c člena se besedilo »v katerem« nadomesti z besedilom »za katerega«.

18. člen

Za naslovom 6. podpoglavja, ki se spremeni tako, da se glasi:

»6. Posebni ureditvi za davčne zavezance, ki nimajo sedeža in opravljajo telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci«

se doda nov 122.a člen, ki se glasi:

»122.a člen (definicije)

Po posebnih ureditvah iz 6. podpoglavja tega zakona za davčne zavezance, ki nimajo sedeža in opravljajo telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci, imajo naslednji izrazi naslednji pomen:

- »telekomunikacijske storitve«, »storitve oddajanja«, »elektronske storitve« ter »elektronsko opravljene storitve« so storitve iz prvega odstavka 30.c člena tega zakona;
- »država članica potrošnje« je država članica, v kateri se šteje, da so opravljene telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve v skladu s 30.c členom tega zakona;
- »poseben obračun DDV« je obračun, ki vsebuje podatke, potrebne za ugotovitev zneska DDV, ki ga je treba plačati v posamezni državi članici.«.

19. člen

Za 122.a členom se doda naslov novega 6.a podpoglavja, ki se glasi:

»6.a Posebna ureditev za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža znotraj Unije«.

20. člen

123. člen se spremeni tako, da se glasi:

»123. člen (definicije)

Po ureditvi iz tega podpoglavja imajo naslednji izrazi naslednji pomen:

– »davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije,« je davčni zavezanec, ki znotraj Unije nima niti sedeža niti stalne poslovne enote in ki ni kakor koli drugače zavezan k identifikaciji za namene DDV;

– »država članica identifikacije« je država članica, ki jo davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, izbere kot državo, v kateri prijavi začetek opravljanja svoje dejavnosti kot davčni zavezanec znotraj Unije v skladu s tem podpoglavjem.«.

21. člen

124. člen se spremeni tako, da se glasi:

»124. člen
(uporaba posebne ureditve)

(1) Posebna ureditev iz tega podpoglavja se uporablja za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih davčni zavezanec iz 125. člena tega zakona opravi osebam, ki niso davčni zavezanci, imajo pa sedež ali stalno oziroma običajno prebivališče v kateri koli državi članici.

(2) Davčni zavezanec iz prvega odstavka 125. člena tega zakona uporablja ureditev iz tega podpoglavja za vse telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravlja znotraj Unije.«.

22. člen

V prvem odstavku 125. člena se za besedo »sedeža« doda besedilo »znotraj Unije«, besedilo »kot državo članico za identifikacijo« pa se nadomesti z besedilom »za državo članico identifikacije«.

V drugem odstavku se v prvem stavku za besedilom »ob začetku opravljanja« doda besedilo »telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in«, za besedo »sedeža« pa se doda besedilo »znotraj Unije«.

V drugem stavku se za besedo »sedeža« doda besedilo »znotraj Unije«.

V tretjem odstavku se v prvem in drugem stavku za besedo »sedeža« doda besedilo »znotraj Unije«.

V četrtem odstavku se za besedo »sedeža« doda besedilo »znotraj Unije«.

23. člen

V 126. členu se v napovednem stavku za besedo »sedeža« doda besedilo »znotraj Unije«.

V prvi alineji se za besedo »več« doda besedilo »telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in«.

Četrta alineja se spremeni tako, da se glasi:

»- nenehno krši pravila posebne ureditve, kot je opredeljeno v drugem odstavku 58.b člena Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 282/2011 z dne 15. marca 2011 o določitvi izvedbenih

ukrepov za Direktivo 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (prenovitev) (UL L št. 77 z dne 23. 3. 2011, str. 1), zadnjič spremenjeni z Izvedbeno uredbo Sveta (EU) št. 1042/2013 z dne 7. oktobra 2013 o spremembi Izvedbene uredbe (EU) št. 282/2011 glede kraja opravljanja storitev (UL L št. 284 z dne 26. 10. 2013, str. 1), (v nadaljnjem besedilu: Izvedbena uredba).«.

24. člen

Prvi in drugi odstavek 127. člena se spremenita tako, da se glasita:

»(1) Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, mora davčnemu organu predložiti posebni obračun DDV za vsako koledarsko trimesečje ne glede na to, ali so bile telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve opravljene ali ne. Posebni obračun DDV mora predložiti do 20. dne naslednjega meseca po poteku obračunskega obdobja, na katero se obračun nanaša. Posebni obračun DDV mora predložiti v elektronski obliki.

(2) V posebnem obračunu DDV iz prvega odstavka tega člena mora davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, navesti slovensko identifikacijsko številko za DDV ter za vsako državo članico potrošnje, v kateri je nastala obveznost za plačilo DDV, skupno vrednost telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev v obračunskem obdobju brez DDV, in skupni znesek pripadajočega DDV te države članice, razdeljenega po davčnih stopnjah. V posebnem obračunu DDV mora davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, navesti tudi uporabljene davčne stopnje in skupni znesek dolgovanega DDV.«.

V tretjem odstavku se za besedo »sedeža« doda besedilo »znotraj Unije«.

Četrti odstavek se črta.

25. člen

V 128. členu se prvi stavek spremeni tako, da se glasi:

»Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, mora plačati DDV ob predložitvi posebnega obračuna DDV oziroma najpozneje na dan poteka roka za predložitev posebnega obračuna iz prvega odstavka 127. člena tega zakona.«.

26. člen

Prvi odstavek 129. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije in uporablja posebno ureditev iz tega podpoglavja, nima pravice do odbitka DDV v skladu s prvim odstavkom 63. člena tega zakona, lahko pa uveljavlja vračilo plačanega DDV ne glede na a) točko drugega odstavka in šesti odstavek 74.i člena tega zakona.«.

V drugem odstavku se za besedo »sedeža« doda besedilo »znotraj Unije«.

27. člen

V 130. členu se v prvem stavku za besedo »sedeža« doda besedilo »znotraj Unije«, v tretjem stavku pa se za besedo »zavezanec« dodata vejica in besedilo »ki nima sedeža znotraj Unije,«.

28. člen

Za 130. členom se dodajo naslov novega 6.b podpoglavja in nov 130.a do 130.h člen, ki se glasijo:

»6.b Posebna ureditev za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci s sedežem znotraj Unije, vendar ne v državi članici potrošnje

130.a člen (definicije)

Po ureditvi iz tega podpoglavja »davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici potrošnje« pomeni davčnega zavezanca, ki ima sedež svoje dejavnosti ali stalno poslovno enoto znotraj Unije, vendar na ozemlju države članice potrošnje nima niti sedeža svoje dejavnosti niti stalne poslovne enote.

130.b člen (uporaba posebne ureditve)

(1) Davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici potrošnje, lahko prijavi uporabo posebne ureditve po tem podpoglavju, če ima sedež v Sloveniji ali če nima sedeža znotraj Unije, ima pa stalno poslovno enoto v Sloveniji in opravlja telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci in imajo sedež ali stalno prebivališče ali običajno prebivajo v državi članici potrošnje.

(2) Davčni zavezanec iz prvega odstavka tega člena uporablja posebno ureditev iz tega podpoglavja za vse telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravlja znotraj Unije.

(3) Davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve v skladu s prvim odstavkom tega člena v Sloveniji, mora izpolnjevati obveznosti po posebni ureditvi iz tega podpoglavja za tekoče koledarsko leto in za dve naslednji koledarski leti.

130.c člen (prijava davčnemu organu)

(1) Davčni zavezanec, ki izpolnjuje pogoje iz 130.b člena tega zakona, mora davčnemu organu prijaviti, kdaj se njegova dejavnost, ki jo opravlja kot davčni zavezanec na podlagi posebne ureditve iz tega podpoglavja, začne, preneha ali spremeni v tolikšni meri, da te ureditve ne more več uporabljati. Prijavo mora davčni zavezanec posredovati v elektronski obliki.

(2) Davčni organ za identifikacijo davčnega zavezanca, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja, uporabi identifikacijsko številko za DDV, ki mu je že bila dodeljena.

(3) Davčni organ vodi za potrebe posebne ureditve iz tega podpoglavja posebno evidenco davčnih zavezancev, ki prijavijo uporabo te posebne ureditve.

130.č člen (izključitev iz posebne ureditve)

Davčni organ davčnega zavezanca, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja, izključi iz posebne ureditve, če:

- ga ta obvesti, da ne opravlja več telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja ali elektronskih storitev,
- davčni organ kakor koli drugače domneva, da ne opravlja več obdavčljivih dejavnosti po tej posebni ureditvi, kot je opredeljeno v 58.a členu Izvedbene uredbe,
- ne izpolnjuje več potrebnih pogojev za uporabo te posebne ureditve ali
- nenehno krši pravila te posebne ureditve, kot je opredeljeno v drugem odstavku 58.b člena Izvedbene uredbe.

130.d člen

(predložitev posebnega obračuna DDV)

(1) Davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja, mora davčnemu organu predložiti poseben obračun DDV za vsako koledarsko trimesečje ne glede na to, ali so bile telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve opravljene ali ne. Obračun mora predložiti do 20. dne naslednjega meseca po poteku obračunskega obdobja, na katero se obračun nanaša. Posebni obračun DDV mora predložiti v elektronski obliki.

(2) V posebnem obračunu DDV iz prvega odstavka tega člena mora davčni zavezanec navesti slovensko identifikacijsko številko za DDV in za vsako članico potrošnje, v kateri je nastala obveznost za plačilo DDV, skupno vrednost opravljenih telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja ali elektronskih storitev v obračunskem obdobju brez DDV in skupni znesek pripadajočega DDV te države članice, razdeljenega po davčnih stopnjah za vsako državo članico potrošnje, v kateri je nastala obveznost za plačilo DDV. V posebnem obračunu DDV mora davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici potrošnje, navesti tudi uporabljene davčne stopnje in skupni znesek dolgovanega DDV.

(3) Če ima davčni zavezanec poleg stalne poslovne enote v Sloveniji eno ali več drugih poslovnih enot, iz katerih opravlja storitve, mora v posebnem obračunu DDV poleg podatkov iz prejšnjega odstavka navesti še za vsako državo članico, v kateri ima poslovno enoto, skupno vrednost opravljenih telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja ali elektronskih storitev po posebni ureditvi iz tega podpoglavja ter identifikacijsko številko za DDV ali davčno sklicno številko te poslovne enote, razčlenjeno po državah članicah potrošnje.

(4) V posebnem obračunu DDV mora davčni zavezanec izkazovati zneske v eurih.

(5) Davčni zavezanec lahko v obdobju treh let od poteka roka za predložitev posebnega obračuna DDV, predloži popravek posebnega obračuna DDV, če pozneje ugotovi nepravilnosti.

130.e člen

(plačilo DDV)

Davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja, mora plačati DDV ob predložitvi posebnega obračuna DDV oziroma najpozneje na dan poteka roka za predložitev obračuna iz 130.d člena tega zakona. DDV mora plačati na bančni račun, ki je denominiran v eurih in ki ga določi davčni organ.

130.f člen

(odbitek DDV)

(1) Davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja, nima pravice do odbitka DDV, lahko pa uveljavlja vračilo plačanega DDV.

(2) Davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja v Sloveniji, lahko ne glede na 3. člen Direktive Sveta 2008/9/ES uveljavlja vračilo plačanega DDV v drugi državi članici v skladu s podpoglavjem 2.3. poglavja IX tega zakona.

(3) Davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve v drugi državi članici, lahko ne glede na prvi odstavek 74. člena tega zakona uveljavlja vračilo plačanega DDV v Sloveniji v skladu s podpoglavjem 2.2. poglavja IX tega zakona.

(4) Davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve v drugi državi članici, ter v Sloveniji (državi članici potrošnje) opravlja tudi dejavnosti, za katere ne velja ta posebna ureditev in za katere se mora identificirati za namene DDV, odbije zneske DDV, povezane z obdavčljivimi dejavnostmi, za katere velja ta posebna ureditev, v obračunu DDV, ki ga mora predložiti v skladu s 87. členom tega zakona.

130.g člen (vodenje evidenc)

(1) Davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja, mora voditi evidence o transakcijah v okviru te posebne ureditve. Te evidence morajo biti dovolj natančne, da lahko davčni organi države članice potrošnje ugotovijo, ali je obračun DDV pravilen.

(2) Na zahtevo morajo biti evidence v elektronski obliki na voljo tako davčnemu organu v Sloveniji kot davčnemu organu v državi članici potrošnje.

(3) Davčni zavezanec, iz prvega odstavka tega člena, mora evidence hraniti deset let od 31. decembra tistega leta, v katerem je bila transakcija opravljena.

130.h člen (vročanje davčnim zavezancem iz podpoglavja 6.a in 6.b)

(1) Davčnim zavezancem iz 125. in 130.b člena tega zakona se odločbe, sklepi in drugi dokumenti vročajo osebno po elektronski poti skladno z zakonom, ki ureja splošni upravni postopek. Kot varen elektronski predal se uporablja informacijski sistem eDavki.

(2) Davčnim zavezancem, ki so prijavili uporabo posebne ureditve za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve v eni od držav članic znotraj Unije, vendar ne v Sloveniji, se odločbe, sklepi in drugi dokumenti vročajo na elektronski naslov. Šteje se, da je bila odločba, sklep ali drug dokument vročen davčnemu zavezancu 15. dan od dneva, ko je bil odposlan na elektronski naslov davčnega zavezanca, ki ga je navedel na obrazcu za prijavo v posebno ureditev.«.

29. člen

Za 137. členom se doda naslov novega 8. podpoglavja in nov 137.a do 137.f člen, ki se glasijo:

»8. Posebna ureditev za opravljanje storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov

137.a člen
(uporaba posebne ureditve)

(1) Posebno ureditev iz tega podpoglavja lahko uporablja davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža ali stalne poslovne enote niti stalnega ali običajnega prebivališča, če izpolnjuje naslednje pogoje:

- a) v Sloveniji občasno opravlja storitve mednarodnega cestnega prevoza potnikov s prevoznimi sredstvi, ki niso registrirana v Sloveniji;
- b) ne uveljavlja odbitka DDV v skladu s 63. členom tega zakona ali vračila DDV v skladu s 74. do 74.i členom tega zakona;
- c) ne opravlja nobenih drugih transakcij, ki bi bile predmet DDV v Sloveniji.

(2) Za namene tega podpoglavja občasni cestni prevoz potnikov pomeni občasni prevoz potnikov v cestnem prometu, kot je opredeljen v zakonu, ki ureja prevoze v cestnem prometu.

(3) Za namene tega podpoglavja je mednarodni cestni prevoz potnikov prevoz potnikov v cestnem prometu, pri katerem je kraj odhoda in/ali prihoda prevoznega sredstva zunaj Slovenije.

(4) Davčni zavezanec, ki izpolnjuje pogoje iz prvega odstavka tega člena in se je odločil za uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja, mora to posebno ureditev uporabljati najmanj eno davčno obdobje iz prvega odstavka 137.d člena tega zakona oziroma celotno davčno obdobje iz drugega odstavka 137.d člena tega zakona. Uporaba posebne ureditve iz tega podpoglavja in obračunavanje DDV po splošnih pravilih v skladu s tem zakonom se znotraj istega koledarskega leta izključujeta.

137.b člen
(prijava davčnemu organu)

(1) Davčni zavezanec iz prvega odstavka 137.a člena tega zakona mora davčnemu organu predložiti zahtevek za izdajo davčne številke, če mu še ni bila dodeljena, in identifikacijske številke za DDV pred začetkom opravljanja storitev občasnega cestnega prevoza potnikov na ozemlju Slovenije.

(2) Zahtevek iz prejšnjega odstavka mora davčni zavezanec poslati v elektronski obliki.

(3) Na zahtevku za pridobitev identifikacijske številke za DDV mora davčni zavezanec iz prvega odstavka 137.a člena tega zakona navesti naslednje podatke za identifikacijo: ime, naslov, elektronski naslov, transakcijski račun, identifikacijsko številko za DDV v državi, kjer ima sedež ali stalno poslovno enoto, iz katere opravlja svoje poslovne transakcije, ali če takega kraja ni, kraj, kjer ima stalno prebivališče ali običajno prebiva, ali izpis iz sodnega ali drugega registra, ki dokazuje, da opravlja dejavnost v državi, kjer ima sedež, in izjavo, da ne opravlja transakcij znotraj Unije ali drugih dobav blaga in storitev, ki so predmet obdavčitve v Sloveniji, za katere bi se moral identificirati za namene DDV v skladu z 79. členom tega zakona, ime, priimek, datum rojstva, naslov ter fotokopijo osebne dokumenta odgovorne osebe, pooblašcene za zastopanje.

(4) Davčni zavezanec iz prvega odstavka 137.a člena tega zakona mora davčni organ obvestiti o spremembi podatkov iz zahtevka iz prejšnjega odstavka v 8 dneh od dneva, ko se je taka sprememba dogodila. Spremembe podatkov pošlje davčnemu organu v elektronski obliki.

(5) Davčni organ ob prejemu zahtevka davčnemu zavezancu pošlje v elektronski obliki potrdilo o prejemu zahtevka, v katerem so navedeni osnovni podatki iz zahtevka, na podlagi katerega lahko davčni zavezanec opravi prevoz.

(6) Davčnega zavezanca, ki je predložil zahtevek iz prvega odstavka tega člena, se o dodeljeni identifikacijski številki za DDV obvesti v elektronski obliki v 8 dneh od prejema popolnega zahtevka.

(7) Šteje se, da je potrdilo iz prejšnjega odstavka vročeno 8. dan po odpremi potrdila na elektronski naslov davčnega zavezanca.

(8) Davčni organ vodi evidenco davčnih zavezancev iz prvega odstavka 137.a člena tega zakona, ki jim je bila dodeljena identifikacijska številka za DDV, in registrskih oznak prevoznih sredstev ter število potnikov po posameznem prevoznem sredstvu.

(9) Davčni zavezanec iz prvega odstavka 137.a člena tega zakona mora pri opravljanju občasnega prevoza v Sloveniji imeti v vozilu potrdilo ali kopijo potrdila, da je identificiran za namene DDV, ali potrdilo davčnega organa, da je predložil zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV. Ko davčni zavezanec prejme potrdilo, da je identificiran za namene DDV, mora s tem potrdilom nadomestiti potrdilo o vložnem zahtevku.

137.c člen
(izključitev iz posebne ureditve)

(1) Davčni organ davčnega zavezanca, iz prvega odstavka 137.a člena tega zakona izključi iz posebne ureditve iz tega podpoglavja, če:

- a) obvesti davčni organ o prenehanju opravljanja storitev iz prvega odstavka 137.a člena tega zakona ali
- b) ne izpolnjuje pogojev iz prvega odstavka 137.a člena tega zakona.

(2) Davčni organ davčnega zavezanca iz prvega odstavka 137.a člena tega zakona lahko izključi iz te posebne ureditve, če le-ta:

- a) ne predloži posebnega obračuna DDV iz 137.d člena tega zakona,
- b) če ne sporoči spremembe podatkov v skladu s četrtem odstavkom 137.b člena tega zakona ali
- c) na posebnih obračunih DDV ne prikaže vseh zahtevanih podatkov.

(3) Davčni organ odločbo o izključitvi iz posebne ureditve iz tega podpoglavja davčnemu zavezancu pošlje na njegov elektronski naslov.

137.č člen
(prijava prevozov)

Davčni zavezanec mora pred opravljanjem prevoza v Sloveniji o tem v elektronski obliki obvestiti davčni organ tako, da sporoči svojo identifikacijsko številko za DDV, registrsko številko prevoznega sredstva, datum opravljanja prevoza po območju Republike Slovenije in predvideno relacijo prevoza po območju Republike Slovenije.

137.d člen
(davčno obdobje in posebni obračun DDV)

(1) Davčno obdobje za posebno ureditev iz tega podpoglavja je koledarsko leto.

(2) Ob prenehanju uporabe posebne ureditve iz tega podpoglavja se davčno obdobje konča na dan prenehanja uporabe te posebne ureditve.

(3) Davčni zavezanec iz prvega odstavka 137.a člena tega zakona mora davčnemu organu predložiti posebni obračun DDV do zadnjega delovnega dne naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja. Posebni obračun DDV mora predložiti v elektronski obliki.

(4) Posebni obračun DDV iz tretjega odstavka tega člena mora vsebovati:

1. identifikacijsko številko za DDV iz šestega odstavka 137.b člena tega zakona;
2. registrsko številko prevoznega sredstva in število prepeljanih oseb s tem prevoznim sredstvom ter datum opravljanja prevoza;
3. vrednost opravljene storitve na ozemlju Slovenije po posameznem prevoznem sredstvu brez DDV;
4. stopnjo DDV;
5. skupno vrednost opravljenih storitev na ozemlju Slovenije v davčnem obdobju;
6. skupni znesek DDV v davčnem obdobju.

137.e člen (plačilo DDV)

Davčni zavezanec iz prvega odstavka 137.a člena tega zakona mora plačati DDV v državni proračun najpozneje v roku, v katerem mora predložiti posebni obračun DDV iz 137.d člena tega zakona.

137.f člen (vodenje evidenc in hramba)

(1) Davčni zavezanec iz prvega odstavka 137.a člena tega zakona mora voditi evidenco o opravljenih storitvah po posebni ureditvi iz tega podpoglavja, v kateri mora zagotoviti vse podatke, na podlagi katerih lahko davčni organ izvaja nadzor nad pravilnostjo posebnega obračuna DDV, zlasti podatke o vsaki posamezni vožnji, registrski številki prevoznega sredstva na tej vožnji, številu potnikov, vrednosti opravljene storitve in znesku davka.

(2) Evidenca iz prvega odstavka tega člena mora biti na razpolago v elektronski obliki in jo mora davčni zavezanec dati na razpolago davčnemu organu na njegovo zahtevo.

(3) Davčni zavezanec iz prvega odstavka 137.a člena tega zakona mora hraniti račune, iz katerih so razvidni predmet obdavčitve, davčna osnova in DDV, ter druge dokumente, ki omogočajo pripravo posebnega obračuna DDV v skladu s 137.d členom tega zakona.

(4) Davčni zavezanec mora račune in druge dokumente ter evidence iz tega člena hraniti deset let po poteku leta, na katero se računi in drugi dokumenti ter evidence nanašajo.«.

30. člen

Besedilo 138. člena se spremeni tako, da se glasi:

»Obračunavanje in plačevanje DDV nadzoruje davčni organ v skladu z zakonom, ki ureja davčni postopek, in z zakonom, ki ureja finančno upravo.«.

31. člen

V 139. členu se v prvem odstavku za besedilom »ki ureja upravni postopek« črta vejica, besedilo »zakon, ki ureja davčno službo, in zakon, ki ureja carinsko službo« pa se nadomesti z besedilom »in zakon, ki ureja finančno upravo«.

Za drugim odstavkom se doda nov tretji odstavek, ki se glasi:

»(3) Ne glede na drugi odstavek tega člena se pri popravljanju napak iz preteklih davčnih obdobj iz 137.d člena tega zakona upošteva prvi odstavek tega člena.«.

32. člen

V prvem odstavku 140. člena se 7. in 8. točka spremenita tako, da se glasita:

»7. ne predloži posebnega obračuna DDV od telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja ali elektronsko opravljenih storitev oziroma ga ne predloži na predpisani način oziroma predloženi posebni obračun DDV ne vsebuje predpisanih podatkov (127. člen in 130.d člen);

8. ne plača DDV od telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja ali elektronsko opravljenih storitev v predpisanem roku (128. in 130.e člen);«.

Za 9. točko, na koncu katere se pika nadomesti s podpičjem, se dodajo nova 10. do 13. točka, ki se glasijo:

»10. ne predloži posebnega obračuna DDV oziroma ne plača DDV od storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov v predpisanem roku oziroma na predpisani način (137.d in 137.e člen);

11. ne predloži zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV oziroma ga ne predloži na predpisani način oziroma predloženi zahtevek ne vsebuje predpisanih podatkov (prvi, drugi in tretji odstavek 137.b člena);

12. ne sporoči spremembe podatkov iz četrtega odstavka 137.b člena tega zakona;

13. ne obvesti davčnega organa o predvidenem opravljanju prevoza (137.č člen).«.

33. člen

V prvem odstavku 141. člena se 16. točka spremeni tako, da se glasi:

»16. ne vodi evidence o transakcijah v okviru posebne ureditve za davčne zavezance, ki nimajo sedeža in opravljajo telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve oziroma je ta evidenca nepopolna ali nenatančna (130. in 130.g člen);«.

34. člen

Drugi odstavek 146. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Podrobnejše predpise o izvajanju tega zakona, vključno z natančnejšimi kriteriji in načini uveljavljanja oprostitev DDV ter način vlaganja vlog v elektronski obliki, izda minister, pristojen za finance.«.

35. člen

V naslovu Priloge I a se besedilo »in k) točke 30.d člena« črta.

PREHODNA IN KONČNI DOLOČBI

36. člen (začetek uporabe določb 137.a do 137.f člena)

Ne glede na določbo 38. člena tega zakona se določbe 137.a do 137.f člena prvič uporabijo za obdobje od 1. aprila 2015 dalje. Davčni zavezanec iz prvega odstavka 137.a člena zakona predloži zahtevek iz prvega odstavka 137.b člena zakona od 1. marca 2015 dalje.

37. člen (prenehanje veljavnosti e) točke 76.a člena zakona)

V Zakonu o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 85/10) se v drugem odstavku 37. člena besedilo »30. junija 2015« nadomesti z besedilom »31. decembra 2018«.

38. člen (začetek veljavnosti)

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, uporablja pa se od 1. januarja 2015, razen spremenjenega 125. člena in 130.c člena zakona, ki se uporabljata od dneva uveljavitve tega zakona.

III. OBRAZLOŽITEV

K 1. členu:

S tem členom se v prvem odstavku 1. člena ZDDV-1 popravlja sklicevanje na zakonodajo EU z vključitvijo zadnje spremembe Direktive o DDV, kot je uveljavljena z Direktivo Sveta 2013/61/EU.

S predlagano spremembo drugega odstavka 1. člena, v katerem so podane temeljne definicije, ki omogočajo določitev ozemelj oziroma območij, za katera veljajo posamezna pravila o obdavčevanju blaga in storitev z DDV, se v zvezi z opredelitvijo ozemelj, ki so del carinskega območja Unije, za katera se Direktiva o DDV ne uporablja in kot taka štejejo za »tretje ozemlje«, to je del državnega ozemlja posamezne države članice, ki pa ni njen sestavni del, kot je definiran v predpisih EU, spreminja definicija, ki se nanaša na čezmorska ozemlja Francije. Leta tako vključuje vse najbolj oddaljene francoske regije, opredeljene v 349. in prvem odstavku 355. člena Pogodbe o delovanju EU.

K 2. členu:

S tem členom je določeno, da v besedilu ZDDV-1 besedna zveza »davčni organ« pomeni »Finančno upravo Republike Slovenije« v skladu z zakonom, ki ureja finančno upravo.

K 3. členu:

S tem členom se spreminja naslov in prvi odstavek 30.c člena ZDDV-1. S spremembo je določeno, da se telekomunikacijske storitve, storitve radijskega in televizijskega oddajanja in elektronske storitve, ki jih davčni zavezanec ne glede na to, kje ima sedež (v Uniji ali zunaj nje), opravi osebi, ki ni davčni zavezanec, obdavčijo v državi članici, v kateri ima prejemnik storitve sedež, stalno ali običajno prebivališče. S spremembo se sledi načelu obdavčitve v namembnem kraju, to pomeni, da se storitev obdavči v kraju, kjer se dejansko opravi, torej v državi članici potrošnje.

K 4. členu:

S tem členom se črtajo točke i, j in k v prvem odstavku 30.d člena ZDDV-1, kar pomeni da se telekomunikacijske storitve, storitve radijskega in televizijskega oddajanja ter elektronske storitve, ki jih opravi davčni zavezanec s sedežem v Uniji osebi, ki ni davčni zavezanec in ima sedež zunaj Unije, obdavčijo v skladu s 30.c členom ZDDV-1 oziroma po pravilih o dejanski rabi in uživanju po 30.e členu ZDDV-1. Črta se tudi drugi odstavek, ker definicija elektronsko opravljenih storitev za namene tega člena ni več potrebna.

K 5. členu:

S spremembo 30.e člena ZDDV-1 je določeno, da je uporaba tega člena, ki določa obdavčitev glede na dejansko rabo in užitek, razširjena tudi na elektronske storitve, opravljene osebam, ki niso davčni zavezanci in nimajo sedeža v Uniji. Drugi odstavek se črta, ker je obdavčitev glede na dejansko rabo in užitek za telekomunikacijske storitve in storitve oddajanja zajeta v spremenjenem prvem odstavku.

K 6. členu:

S tem členom se redakcijsko popravlja peti odstavek 39. člena ZDDV-1 glede na uveljavljen četrti odstavek 39. člena ZDDV-1. Četrti odstavek 39. člena ZDDV-1 je bil v postopku sprejema ZDDV-1E v državnem zboru spremenjen, ni pa bil hkrati spremenjen tudi peti odstavek tega člena, ki trenutno ne odraža vsebino četrtega odstavka, na katerega se nanaša.

K 7. členu:

S tem členom je določeno, da se v celotnem besedilu ZDDV-1 besedna zveza »carinski organ«

nadomesti z besedno zvezo »davčni organ«, ki pomeni Finančno upravo Republike Slovenije v skladu z Zakonom, ki ureja finančno upravo.

K 8. členu:

S tem členom je določeno, da se v naslovu in besedilu 72. člena besedna zveza »carinski organ« nadomesti z »davčnim organom« v skladu z Zakonom, ki ureja finančno upravo.

K 9. členu:

S tem členom se v 74. členu ZDDV-1 črta pooblastilo ministru za določitev pristojnosti posameznemu finančnemu uradu, s čimer se usklajuje z Zakonom o finančni upravi, ki določa, da krajevno pristojnost, območje in sedež Generalnega finančnega urada ter finančnih uradov ter razmejitev nalog med njimi določi vlada z uredbo.

K 10. členu:

S tem členom, ki spreminja 74.b člen ZDDV-1 se določa, da morajo vlagatelji za vračilo DDV vlogi za zahtevek za vračilo DDV predložiti tudi račune, če so zneski na računih vsaj 1.000 eurov oziroma pri računih za gorivo 250 eurov, kar bi omogočilo davčnemu organu kot kontrolnemu organu hitrejšo in učinkovitejšo odkrivanje ponarejenih računov ali uvoznih dokumentov.

K 11. členu:

Z dopolnitvijo drugega odstavka 74.e člena je izrecno določeno, da se kadar davčni organ pošilja poziv za dopolnitev vloge v elektronski obliki, kot je že določeno v tem členu, le-to šteje za formalno veljavno vročitev poziva za dopolnitev. Poziv za dopolnitev vloge se šteje za vročenega naslovníku 15. dan po tem, ko je davčni organ poslala na elektronski naslov vložnika zahtevo po dodatnih informacijah.

Z novim petim in šestim odstavkom 74.e člena ZDDV-1 se ureja elektronsko vročanje odločb prek elektronskega portala države, v kateri ima vložnik sedež, razen če država članica vlagatelja ne zagotavlja vročanja odločb iz elektronskega portala davčnemu zavezancu. Ker obstaja možnost, da davčni zavezanec odločbe dejansko ne bo prejel, je za pritožbo zoper to odločbo določen daljši, 30-dnevni rok, kot pa velja za akte, izdane v drugih davčnih postopkih. 30-dnevni rok začne teči od dneva, ko se šteje, da je bila odločba vročena, torej z dnem, ko poteče 15-dnevni rok od dneva, ko je slovenski davčni organ poslal odločbo v elektronski portal države, kjer ima vlagatelj sedež.

Vložniki zahtevka za vračilo DDV so tuji davčni zavezanci, ki praviloma ne poznajo jezika države, ki je izdala odločbo. Za zagotovitev boljšega pravnega varstva zavezancev je potrebno, da so v vseh državah članicah enotno označene oznake razlogov za zavrnitev oziroma delno zavrnitev. Tako lahko vsak davčni zavezanec, ki prejme odločitev davčnega organa in ne pozna jezika države davčnega organa, ki je odločbo izdal, preprosto nedvoumno ugotovi, iz katerega razloga mu je davčni organ zavrnil zahtevo za vračilo davka in tako učinkovito uveljavlja pravno varstvo.

Z novim osmim odstavkom 74.e člena je dano pooblastilo ministru za finance, da s podzakonskim aktom predpiše oznake razlogov za zavrnitev ali delno zavrnitev zahtevka za vračilo.

K 12. členu:

S tem členom se redakcijsko popravlja prvi in tretji odstavek 74.g člena ZDDV-1 tako, da se popravlja sklicevanje glede na spremenjen deveti odstavek 74.e člena. Peti oziroma šesti odstavek 74. e člena ZDDV-1 sta bila spremenjena z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost (ZDDV-1C, ni pa bil hkrati spremenjen tudi 74.g člen, ki se

sklicuje na določbo iz 74. e člena ZDDV-1, s sedanjo spremembo pa se spreminja številčenje odstavkov, tako da dosedanji šesti odstavek postane deveti.

K 13. členu:

Po določbi desetega odstavka 74.i člena ZDDV-1 tudi za davčne zavezance s sedežem v tretji državi velja od 1. 7. 2012 elektronsko vlaganje zahtevkov za vračilo DDV v elektronski obliki preko sistema eDavki. Zato se s tem členom dopolnjuje 74.i člen ZDDV-1 tako, da omogoča komuniciranje davčnega organa z davčnimi zavezanci s sedežem v tretji državi kot tudi vročanje odločb, sklepov ali drugih dokumentov po elektronski poti.

S tem členom se tudi črta pooblastilo ministru za določitev pristojnosti posameznemu davčnemu organu, ker Zakon o finančni upravi določa, da krajevno pristojnost, območje in sedež Generalnega finančnega urada ter finančnih uradov ter razmejitev nalog med njimi določi vlada z uredbo.

K 14. členu:

S tem členom, ki spreminja drugi odstavek 76. člen ZDDV-1, je določeno, da v primeru, če je plačnik DDV davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije in uporablja posebno ureditev za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronsko opravljene storitve ali posebno ureditev za opravljanje storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov, temu davčnemu zavezancu ni treba imenovati davčnega zastopnika kot osebo, ki je dolžna plačati DDV.

K 15. členu:

S tem členom se redakcijsko popravlja a) točka drugega odstavka 78. člena ZDDV-1, na podlagi katere davčnemu zavezancu iz prvega odstavka 94. člena ZDDV-1 ni treba predložiti zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV, če v zadnjih 12 mesecih ne bo presegel prometa v znesku 50.000 eurov. Višina praga se s tem členom usklajuje z obstoječo določbo prvega odstavka 94. člena ZDDV-1 (prag za male davčne zavezance).

K 16. členu:

S tem členom se dopolnjuje 79. člen ZDDV-1 z novim tretjim odstavkom, s katerim se ureja objavljane seznamov zavezancev za DDV skladno z določbami ZDavP-2 na spletni strani Finančne uprave RS, v primeru oziroma pod pogojem, da gre za davčnega zavezanca, ki je identificiran za namene DDV. V skladu s prvim odstavkom 19. člena ZDavP-2 se podatki (osebno ime, prebivališče in vrsto prebivališča ter davčna številka, ime oziroma naziv osebe, ki ni fizična oseba, njen sedež in naslov ter davčna številka, identifikacijska številka za DDV, datum vpisa oziroma izbrisa zavezanosti za DDV) lahko razkrijejo, vendar pa je treba v materialnem predpisu določiti primere, pogoje in način razkritja podatkov. Namen objave v tem členu navedenih podatkov je omogočiti drugim davčnim zavezancem, kot jih definira ZDDV-1, da lahko preverijo, ali so njihovi poslovni partnerji identificirani za namene DDV. Pri fizičnih osebah gre zgolj za podatke tistih fizičnih oseb, ki opravljajo katerokoli ekonomsko dejavnost. Te podatke poslovni subjekti potrebujejo za pravilno izvajanje DDV zakonodaje, torej ali je pravna ali fizična oseba dolžna obračunavati DDV od dobav blaga ali storitev v skladu z ZDDV-1, ali ima pravico do odbitka DDV, ter kakšen račun je treba izdati takšni osebi. Ker ZDDV-1 predpisuje tudi obrnjeno davčno obveznost na podlagi katere je zavezanec za plačilo DDV prejemnik blaga ali storitev, je preverjanje identifikacijske številke za DDV ključna za izvajanje te ureditve, saj se ta ureditev mora uporabiti v primeru opravljenih določenih dobav blaga ali storitev med davčnimi zavezanci, identificiranimi za namene DDV (pri opravljanju gradbenih storitev, posredovanje osebja, dobava določenih nepremičnin, dobave odpadkov, ostankov in rabljenega materiala in prenosa pravic do emisije toplogrednih plinov).

K 17. členu:

S tem členom se v tretjem odstavku 88.c člena ZDDV-1 popravljata tek obresti tako, da se natančneje določa začetek teka obresti. Obresti začnejo teči prvi dan po poteku roka za predložitev obračuna DDV za določeno davčno obdobje, za katerega bi moral biti predložen obračun DDV (davčno obdobje: avgust, rok za predložitev obračuna DDV: 30. september, obresti tečejo od 1. oktobra do dneva predložitve obračuna DDV). Po trenutni ureditvi pa rok začne teči en mesec kasneje (oz. dva meseca kasneje pri trimesečnih davčnih obdobjih), torej prvi dan po poteku roka za predložitev obračuna DDV za določeno davčno obdobje, v katerem bi moral biti predložen obračun DDV (davčno obdobje: avgust, rok za predložitev obračuna: 30. september, obresti tečejo od 1. novembra do dneva predložitve obračuna DDV).

K 18. členu:

S tem členom se spreminja naslov 6. podpoglavja in uvaja nov 122.a člen ZDDV-1, ki določa osnovne definicije posameznih pojmov, ki veljajo za naslednji posebni ureditvi:

- posebno ureditev za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža znotraj Unije, in
- posebno ureditev za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci s sedežem znotraj Unije, vendar ne v državi članici potrošnje.

K 19. členu:

S tem členom se dodaja nov naslov 6.a podpoglavja ZDDV-1, saj se posebni ureditvi razlikujeta glede na to, ali navedene storitve opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji oziroma davčni zavezanec s sedežem v Uniji. Nov naslov natančno določa, da ureditev v tem podpoglavju ureja posebno ureditev za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža znotraj Unije.

K 20. členu:

S tem členom, ki spreminja 123. člena ZDDV-1 so na novo opredeljene dodatne definicije, ki zadevajo le posebno ureditev za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža v Uniji. S spremembo tega člena se uvaja definicija davčnega zavezanca, ki nima sedeža znotraj Unije, in spreminja definicija države članice identifikacije. V skladu s to ureditvijo lahko davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, izbere za državo članico identifikacije katero koli državo članico. Država članica identifikacije je lahko tudi država članica potrošnje, to pomeni, da lahko davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, uporablja to ureditev za obračun in plačilo DDV v zvezi z opravljenimi telekomunikacijskimi storitvami, storitvami oddajanja ali elektronskimi storitvam kupcem v državi članici identifikacije.

K 21. členu:

V spremenjenem 124. členu ZDDV-1 je opredeljena uporaba posebne ureditve, ki se po novem uporablja tudi za telekomunikacijske storitve in storitve oddajanja.

K 22. členu:

S to spremembo se v 125. člen ZDDV-1 vnašajo redakcijske spremembe v zvezi z novo definicijo davčnega zavezanca, ki nima sedeža v Uniji, in v zvezi s širitvijo posebne ureditve na telekomunikacijske storitve in storitve oddajanja.

K 23. členu:

S spremembo se v 126. člen ZDDV-1 vnašajo redakcijske spremembe v zvezi z novo definicijo davčnega zavezanca, ki nima sedeža v Uniji, in v zvezi s širitvijo posebne ureditve na telekomunikacijske storitve in storitve oddajanja.

K 24. členu:

S spremenjenim 127. členom ZDDV-1 se določa, da mora za uporabo posebne ureditve davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji, predložiti posebni obračun DDV v 20 dneh po koncu obračunskega obdobja. Obračun DDV mora predložiti v elektronski obliki in mora vsebovati vse predpisane podatke. Spremembe so redakcijske.

K 25. členu:

S tem členom se redakcijsko spreminja 128. člen ZDDV-1.

K 26. členu:

S tem členom se redakcijsko spreminja 129. člen ZDDV-1. Davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev lahko zahteva vračilo DDV ne glede na to, ali je vzpostavljena vzajemnost pri vračilu DDV z državo, kjer ima sedež.

K 27. členu:

S tem členom se redakcijsko spreminja 130. člen ZDDV-1 – določeno je, da mora davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, za potrebe posebne ureditve voditi evidence dovolj natančno, da lahko davčni organ države članice potrošnje ugotovi pravilnost obračuna DDV.

K 28. členu:

S tem členom se uvaja nov o 6.b podpoglavje in nov 130.a do 130.h člen ZDDV-1. Uvaja se nova posebna ureditev za davčne zavezance, ki imajo sedež znotraj Unije, vendar ne v državi članici potrošnje, in opravljajo telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve.

S 130.a členom se uvaja definicija davčnega zavezanca, ki nima sedeža v državi članici potrošnje.

S 130.b členom je določeno, da se lahko registrira za uporabo posebne ureditve mini VEM v Sloveniji le davčni zavezanec, ki ima sedež ali poslovno enoto v Sloveniji in opravlja telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve znotraj Unije osebam, ki niso davčni zavezanci in nimajo sedeža ali bivališča v Sloveniji. Če ima davčni zavezanec sedež zunaj Unije, vendar pa ima znotraj Unije več poslovnih enot, ena od njih pa je v Sloveniji lahko uporablja to ureditev v Sloveniji. Davčni zavezanec ne more uporabljati posebne ureditve za dobave, ki jih je opravil v Sloveniji. Če prijavi uporabo te posebne ureditve, mora vse obveznosti po tej ureditvi izpolnjevati v Sloveniji za tekoče koledarsko leto in še dve naslednji koledarski leti. Določeno je tudi, kdaj se uporablja posebna ureditev.

V novem 130.c členu je določen pogoj za identifikacijo davčnih zavezancev, ki nimajo sedeža v državi članici potrošnje, ki jim je za uporabo te posebne ureditve dodeljena enaka identifikacijska številka za DDV, kot jo že uporabljajo. Davčni organ mora voditi posebno evidenco glede uporabe identifikacijske številke za DDV tudi za namene uporabe te posebne ureditve.

V novem 130.č členu so predpisani primeri, v katerih davčni organ davčnega zavezanca, ki nima sedeža v državi članici potrošnje, izključi iz posebne evidence, ki jo vodi za potrebe uporabe te posebne ureditve.

V novem 130.d členu je predpisana predložitev posebnega obračuna DDV po tej posebni ureditvi, ki ga mora davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici potrošnje, predložiti v 20 dneh po poteku obračunskega obdobja, na katero se obračun nanaša. Obračunsko obdobje je koledarsko trimesečje. Poseben obračun DDV mora predložiti le v elektronski obliki. V posebnem obračunu DDV morajo biti podatki o vrednosti opravljenih telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev, ki jih davčni zavezanec opravi iz poslovne

enote v Sloveniji in drugih poslovnih enot v drugih državah članicah, razčlenjeni po državah članicah potrošnje. Razviden mora biti tudi znesek pripadajočega DDV, razčlenjenega po davčnih stopnjah, za vsako državo članico potrošnje in skupni znesek dolgovanega DDV. V posebnem obračunu DDV morajo biti zneski navedeni v eurih.

V novem 130.e členu je predpisan rok za plačilo dolgovanega DDV po tej ureditvi, in sicer mora davčni zavezanec plačati DDV ob predložitvi posebnega obračuna DDV oziroma najpozneje ob poteku roka za predložitev posebnega obračuna DDV (20. dan po poteku obračunskega obdobja, na katero se obračun nanaša). Plačilo se izvrši v eurih na bančni račun, ki ga določi davčni organ.

Z novim 130.f členom se določa, da davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici potrošnje in uporablja posebno ureditev, nima pravice do odbitka, lahko pa uveljavlja vračilo DDV z zahtevkom za vračilo. Če davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici potrošnje, uporablja to posebno ureditev, poleg tega pa opravlja še dejavnosti, za katere se mora v državi članici potrošnje identificirati za namene DDV, odbitek DDV uveljavlja z obračunom DDV v zvezi z dejavnostmi, ki so povezane z obdavčljivimi dejavnostmi, za katere se uporablja ta posebna ureditev.

Z novim 130.g členom je predpisano vodenje evidenc o transakcijah v okviru te posebne ureditve dovolj natančno, da lahko davčni organ države članice potrošnje preveri pravilnost obračuna DDV. Določeno je, da je te evidence treba hraniti 10 let od poteka tistega leta, v katerem je bila transakcija opravljena.

Z novim 130.h členom se ureja elektronsko vročanje odločb, sklepov in drugih dokumentov.

K 29. členu:

S tem členom se v novem 8. podpoglavju s členi 137.a do 137.f opcijsko uvaja posebna ureditev za storitve mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov.

Z novim 137.a členom je določeno, da lahko posebno ureditev uporablja davčni zavezanec s sedežem v drugih državah članicah ali tretjih državah, ki ne uveljavlja odbitka DDV oziroma vračila DDV in opravlja v Sloveniji občasni mednarodni prevoz potnikov s prevoznimi sredstvi, ki niso registrirana v Sloveniji in ne opravlja nobenih drugih transakcij, ki bi bile predmet obdavčitve z DDV v Sloveniji. Za namene te posebne ureditve je podana definicija občasnega cestnega prevoza potnikov in definicija mednarodnega cestnega prevoza potnikov. Določeno je še, da v kolikor davčni zavezanec izpolnjuje pogoje za uporabo te posebne ureditve in se odloči za uporabo le-te, mora posebno ureditev uporabljati najmanj eno davčno obdobje, torej praviloma koledarsko leto. Navedeno pomeni, da če se davčni zavezanec, ki opravlja občasni mednarodni cestni prevoz odloči za uporabo posebne ureditve v določenem koledarskem letu, tekom leta ne more preiti iz posebne ureditve na obračunavanje DDV po splošnih pravilih, ampak mora posebno ureditev uporabljati do poteka koledarskega leta. V primeru prenehanja uporabe posebne ureditve je davčno obdobje krajše, zato bo v tem primeru posebno ureditev uporabljal do dneva prenehanja uporabe te posebne ureditve, vendar znotraj istega koledarskega leta posebne ureditve ponovno ne bo mogel več uporabiti, tudi če bi kasneje izpolnjeval pogoje za uporabo posebne ureditve. Določeno je tudi, da se uporaba posebne ureditve in splošne ureditve obračunavanja DDV v istem koledarskem letu izključujeta, kar pomeni, da za to koledarsko leto ni mogoče uveljavljati splošno in posebno ureditev, torej v primeru da se davčni zavezanec odloči za uporabo posebne ureditve, jo mora uporabljati celotno koledarsko leto oziroma v primeru prenehanja uporabe posebne ureditve do dneva prenehanja. Če pa davčni zavezanec v koledarskem letu uporablja splošno ureditev v istem koledarskem letu ne more preiti na uporabo posebne ureditve.

Z novim 137.b členom je določeno, da mora davčni zavezanec, ki se odloči za uporabo te posebne ureditve, zahtevke za identifikacijo za DDV poslati elektronsko davčnemu organu, le-ta pa mora v elektronski obliki poslati potrdilo o prejetem zahtevku, v 8 dneh od prejema zahtevka pa tudi potrdilo o identifikacijski številki za DDV. Pri opravljanju prevoza mora imeti davčni zavezanec potrdilo o identifikacijski številki za DDV oziroma potrdilo o vloženem zahtevku v vozilu. Davčni organ vodi evidenco davčnih zavezancev po tej ureditvi ter evidenco registrskih oznak prevoznih sredstev in število potnikov po posameznem prevoznem sredstvu.

Z novim 137.c členom so predpisani primeri, v katerih je lahko davčni zavezanec izključen iz te posebne ureditve.

V 137.č členu je določeno, da mora davčni zavezanec – občasni prevoznik obvestiti davčni organ o vsakem predvidenem prevozu po ozemlju Slovenije. S tem členom je predpisana tudi vsebina posebnega obračuna DDV.

V novem 137.d členu je določeno, da je davčno obdobje pri uporabi posebne ureditve koledarsko leto. Predpisana je predložitev posebnega obračuna v elektronski obliki in sicer mora davčni zavezanec – občasni prevoznik predložiti posebni obračun DDV do zadnjega delovnega dne naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja, ki pa je koledarsko leto.

V novem 137.e členu je predpisan rok za plačilo dolgovanega DDV, in sicer mora davčni zavezanec plačati DDV najpozneje zadnji delovni dan naslednjega meseca po poteku koledarskega leta.

Z novim 137.f členom je predpisano vodenje evidenc o opravljenih storitvah v okviru te posebne ureditve ter hramba teh evidenc in računov ter dokumentov, ki omogočajo pripravo posebnega obračuna DDV.

K 30. členu:

S tem členom se spreminja 138. člen ZDDV-1, ki določa, da nadzor nad obračunavanjem in plačevanje DDV opravlja davčni organ. Nadzor se opravlja v skladu z zakonom, ki ureja davčni postopek, pristojnosti davčnega organa pa so določene z Zakonom o finančni upravi.

K 31. členu:

S tem členom se besedilo prvega odstavka 139. člena ZDDV-1 usklajuje z zakonom, ki ureja finančno upravo in dopolnjuje z novim tretjim odstavkom, kjer je določeno, da se za popravljanje napak pri posebnem obračunu, ki ga odda davčni zavezanec – občasni prevoznik, uporabljajo določbe ZDavP-2.

K 32. členu:

V tem členu se v prvem odstavku 140. člena dopolnjujeta 7 in 8 točki iz 6a in 6b podpoglavja, in sicer zaradi vključitve posebnih ureditev za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja in elektronske storitve, dodajo pa se tudi nova 10., 11., 12. in 13. točka, s katerimi se določajo kazenske določbe za prekrške po posebni ureditvi za storitve mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov iz novega 8. podpoglavja.

K 33. členu:

S tem členom se v prvem odstavku 141. člena dopolnjuje 16. točka, in sicer v zvezi z opustitvijo predpisanega vodenja evidenc o transakcijah v okviru posebne ureditve za davčne zavezance, ki nimajo sedeža, zaradi vključitve posebne ureditev za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci s sedežem znotraj Unije, vendar ne v državi članici potrošnje.

K 34. členu:

S tem členom se 146. člen ZDDV-1 dopolnjuje z novim tretjim odstavkom v katerem je dano pooblastilo ministru, pristojnemu za finance, da v podzakonskem predpisu določi način vlaganja zahtevkov, obračunov in drugih vlog v elektronski obliki. Tako se s podzakonskim aktom npr. določi, da se obračunani DDV, ki ga mora davčni zavezanec predložiti davčnemu organu elektronsko, predloži prek sistema eDavki.

K 35. členu:

S tem členom se redakcijsko popravlja Priloga I a glede na spremembo 30.d člena ZDDV-1, kot izhaja iz predlaganega 4. člena tega zakona.

K 36. členu:

S tem členom se določa začetek uporabe določb posebne ureditve za opravljanje storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov iz 137.a do 137.f člena zakona s 1. aprilom 2015.

Za prijavo v navedeno posebno ureditev pa bodo davčni zavezanci, ki so se za uporabo te posebne ureditve odločili, zahtevke za izdajo davčne številke in identifikacijske številke za DDV lahko vložili od 1. marca 2015 dalje. Navedene prehodne določbe so potrebne zato, da se tujim davčnim zavezancem zagotovi dovolj časa za izpeljavo potrebnih registracijskih postopkov v kolikor se odločijo za uporabo te posebne ureditve oziroma se tujim davčnim zavezancem omogoči pravočasen prehod iz splošne ureditve v posebno ureditev. Poleg tega se s tem omogoči tudi davčnemu organu, da pripravi ustrezno informacijsko podporo.

K 37. členu:

S tem členom se v končni določbi predloga zakona določa prenehanje veljavnosti e) točke 76.a člena ZDDV-1 do 31. decembra 2018, ki pomeni uskladitev s točka a) drugega odstavka 1. člena Direktive Sveta 2013/43/EU, na podlagi katere lahko države članice do 31. decembra 2018 za najmanj dve leti določijo, da je oseba, ki je dolžna plačati DDV, davčni zavezanec, kateremu se opravi katera koli dobava, navedena v 199.a členu Direktive Sveta 2006/112/ES. Slovenija je namreč deloma že prenesla 199.a člen Direktive Sveta 2006/112/ES v delu, ki se nanaša na uporabo obrnjene davčne obveznosti za prenos pravic do emisije toplogrednih plinov. V skladu s točko e) 76.a člena ZDDV-1 mora tako plačati DDV davčni zavezanec, identificiran za namene DDV, kateremu se opravi prenos pravic do emisije toplogrednih plinov, kakor so opredeljene v zakonu, ki ureja varstvo okolja. Z drugim odstavkom 37. člena ZDDV-1C bi omenjena točka 76.a člena ZDDV-1 prenehala veljati 30. junija 2015, glede na navedeno direktivo pa se njena veljavnost podaljšuje do 31. decembra 2018.

K 38. členu:

S tem členom se določa, da je začetek uveljavitve zakona naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije in da se uporablja od 1. januarja 2015. Prijava uporabe posebne ureditve za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža znotraj Unije iz spremenjenega 125. člena zakona in prijava uporabe posebne ureditve za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci s sedežem znotraj Unije, vendar ne v državi članici potrošnje iz 130.c člena zakona se začneta uporabljati že z dnem uveljavitve tega zakona. Navedeno je pomembno zato, da se davčnemu zavezancu omogoči prijavo navedenih posebnih ureditev še pred 1. januarjem 2015, torej še pred dejansko uporabo le-teh.

IV. BESEDILO ČLENOV ZAKONA, KI SE SPREMINJAJO

1. člen (vsebina zakona)

(1) S tem zakonom se ureja sistem in uvaja obveznost plačevanja davka na dodano vrednost (v nadaljnjem besedilu: DDV) na ozemlju Republike Slovenije v skladu z:

- Direktivo Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L št. 347 z dne 11. 12. 2006, str. 1), zadnjič spremenjeno z Direktivo Sveta 2010/88/EU z dne 7. decembra 2010 o spremembi Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost, v zvezi s trajanjem obveznosti spoštovanja najnižje splošne stopnje (UL L št. 326 z dne 10. 12. 2010, str. 1; v nadaljnjem besedilu: Direktiva Sveta 2006/112/ES);
- Direktivo Sveta 2008/9/ES z dne 12. februarja 2008 o podrobnih pravilih za vračilo davka na dodano vrednost, opredeljenih v Direktivi 2006/112/ES, davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v državi članici vračila, ampak v drugi državi članici (UL L št. 44 z dne 20. 2. 2009, str. 23), in
- Trinajsto direktivo Sveta 86/560/EGS z dne 17. novembra 1986 o usklajevanju zakonodaje držav članic glede prometnih davkov – Postopki vračila davka na dodano vrednost davčnim zavezancem, ki nimajo stalnega prebivališča ali sedeža na ozemlju Skupnosti (UL L št. 326 z dne 21. 11. 1986, str. 40).

(2) Pojmi, uporabljeni v tem zakonu, imajo naslednji pomen:

- »ozemlje Slovenije« je ozemlje pod suverenostjo Republike Slovenije, vključno z zračnim prostorom in morskim območjem, nad katerimi ima Republika Slovenija suverenost ali jurisdikcijo v skladu z notranjim in mednarodnim pravom;
- »ozemlje države članice«, »država članica« in »Unija« je ozemlje držav članic in ozemlje Unije, ki je kot tako definirano v predpisih Evropske unije;
- »tretja država« je katero koli drugo ozemlje, razen ozemlje Slovenije in ozemlja drugih držav članic oziroma Unije;
- »tretje ozemlje« je del državnega ozemlja države članice, ki pa ni sestavni del »ozemlja države članice« v smislu druge alineje tega odstavka, in sicer:
 - a) ozemlja, ki so del carinskega območja Unije:
 - v Helenski republiki: 'A'Oo (gora Atos);
 - v Kraljevini Španiji: Kanarski otoki;
 - v Francoski republiki: čezmorski departmaji;
 - v Republiki Finski: Alandski otoki;
 - v Združenem kraljestvu Velika Britanija in Severna Irska: Kanalski otoki;
 - b) ozemlja, ki niso del carinskega območja Unije:
 - v Zvezni republiki Nemčiji: otok Heligoland, ozemlje Büsingen;
 - v Kraljevini Španiji: Ceuta, Melilla;
 - v Italijanski republiki: Livigno, Campione d'Italia, italijanske vode Luganskega jezera.

(3) Po tem zakonu se:

- transakcije v Kneževino Monako ali iz nje obravnavajo kot transakcije v Francosko republiko oziroma iz nje;
- transakcije na otok Man ali z njega obravnavajo kot transakcije v Združeno kraljestvo Velike Britanije in Severne Irske oziroma iz njega in
- transakcije v suverene cone Združenega kraljestva Akrotiri in Dhekelia ali iz njih obravnavajo kot transakcije na Ciper oziroma z njega.

4. člen (transakcije, ki niso predmet obdavčitve)

(1) Ne glede na 2. a) točko prvega odstavka 3. člena tega zakona, predmet DDV niso naslednje transakcije:

a) pridobitev blaga, ki jo opravi davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, če bi bila dobava takšnega blaga na ozemlju Slovenije oproščena v skladu s 53. členom ali točkami a) do d) prvega odstavka 54. člena tega zakona;

b) pridobitev rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk ali starin znotraj Unije, če prodajalec deluje kot obdavčljivi preprodajalec in je bilo to blago v državi članici, iz katere je bilo odposlano ali odpeljeno, predmet DDV v skladu s posebno ureditvijo za rabljeno blago, umetniške predmete, zbirke in starine;

c) pridobitev rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk ali starin znotraj Unije, če je prodajalec tega blaga organizator prodaje na javni dražbi, in je bilo to blago v državi članici, iz katere je bilo odposlano ali odpeljeno, predmet DDV v skladu s posebno ureditvijo za prodajo na javni dražbi;

d) pridobitev blaga, razen blaga iz točk a) do c) in razen novih prevoznih sredstev ali trošarinskih izdelkov, ki jo opravi davčni zavezanec iz drugega odstavka 94. člena tega zakona za namene opravljanja dejavnosti kmetijstva in gozdarstva, ki se obdavčuje v skladu s posebno ureditvijo za kmete, ali davčni zavezanec, ki opravlja le dobave blaga ali storitev, za katere nima pravice do odbitka DDV, ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec.

(2) Točka d) prvega odstavka tega člena se uporabi le, če sta izpolnjena naslednja pogoja:

a) da skupna vrednost pridobitev blaga znotraj Unije v tekočem koledarskem letu ne preseže zneska 10.000 eurov in

b) da skupna vrednost pridobitev blaga znotraj Unije v preteklem koledarskem letu ni presegla zneska iz prejšnje točke.

(3) Znesek iz drugega odstavka tega člena pomeni skupno vrednost pridobitev blaga znotraj Unije, brez DDV, ki ga je treba plačati ali je bil plačan za blago v državi članici, iz katere je bilo blago odposlano ali odpeljeno.

(4) Ne glede na točko d) prvega odstavka tega člena, se lahko davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, odloči za obračunavanje DDV v skladu z 2. a) točko prvega odstavka 3. člena tega zakona. Davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, mora izbiro vnaprej prijaviti davčnemu organu in jo uporabljati najmanj dve koledarski leti, in sicer od prvega dneva v mesecu, ki sledi mesecu prijave.

30.c člen

(elektronske storitve, ki jih opravi davčni zavezanec s sedežem zunaj Unije osebam, ki niso davčni zavezanci)

(1) Kadar so elektronsko opravljene storitve, zlasti tiste iz Priloge I a tega zakona, opravljene osebam, ki niso davčni zavezanci in katerih sedež ali stalno oziroma običajno prebivališče je v državi članici, je kraj opravljanja teh storitev kraj, kjer je sedež osebe, ki ni davčni zavezanec, ali njeno stalno oziroma običajno prebivališče, če te storitve opravi davčni zavezanec, katerega sedež dejavnosti ali stalna poslovna enota, iz katere opravlja storitev, je zunaj Unije, ali če takega kraja ali poslovne enote ni, katerega stalno oziroma običajno prebivališče je zunaj Unije (v nadaljnjem besedilu: davčni zavezanec, ki ima sedež zunaj Unije).

(2) Kadar izvajalec storitve in naročnik komunicirata po elektronski pošti, to samo po sebi ne pomeni, da je opravljena storitev elektronsko opravljena storitev.

30.d člen

(opravljanje storitev osebam, ki niso davčni zavezanci in imajo sedež zunaj Unije)

(1) Kraj opravljanja naslednjih storitev osebi, ki ni davčni zavezanec in ima sedež ali stalno oziroma običajno prebivališče zunaj Unije, je kraj, kjer ima ta oseba sedež, stalno oziroma običajno prebivališče:

- a) storitve prenosa in odstopa avtorskih pravic, patentov, licenc, blagovnih znamk in podobnih pravic;
- b) storitve oglaševanja;
- c) storitve svetovalcev, inženirjev, svetovalnih pisarn, odvetnikov, računovodij in druge podobne storitve ter obdelava podatkov in dajanja informacij;
- d) obveznosti v zvezi s prenehanjem ali opustitvijo, v celoti ali deloma, poslovne dejavnosti ali pravice iz tega člena;
- e) bančne, finančne in zavarovalne transakcije, vključno s pozavarovanjem, razen najema sefov;
- f) storitve posredovanja osebja;
- g) storitve dajanja premičnin v najem, razen vseh vrst prevoznih sredstev;
- h) storitve zagotavljanja dostopa do sistema za zemeljski plin na ozemlju Unije ali do kateregakoli omrežja, povezanega s takim sistemom, do sistema električne energije ali omrežij daljinskega ogrevanja ali hlajenja ali prenos ali distribucija po teh sistemih ali omrežjih in opravljanje drugih s tem neposredno povezanih storitev;
- i) storitve telekomunikacij;
- j) storitve radijskega in televizijskega oddajanja;
- k) elektronsko opravljene storitve, zlasti tiste iz Priloge I a tega zakona.

(2) Kadar izvajalec storitve in naročnik komunicirata po elektronski pošti, to samo po sebi ne pomeni, da je opravljena storitev elektronsko opravljena storitev.

30.e člen

(1) Minister, pristojen za finance, lahko z namenom izogibanja dvojnemu obdavčevanju, neobdavčevanju ali izkrivljanju konkurence določi, da se za storitve iz 25., 30.b in 30.d člena tega zakona, razen za elektronske storitve, ki so opravljene osebam, ki niso davčni zavezanci in ki nimajo sedeža v Uniji, šteje, da je kraj opravljanja storitev, ki bi bil v skladu z navedenimi členi:

- v Sloveniji, zunaj Unije, če se te storitve dejansko uporabijo in uživajo zunaj Unije;
- zunaj Unije, v Sloveniji, če se storitve dejansko uporabijo in uživajo v Sloveniji.

(2) Če so storitve telekomunikacij ter storitve radijskega in televizijskega oddajanja iz točk i) in j) prvega odstavka 30.d člena tega zakona opravljene osebam, ki niso davčni zavezanci, imajo pa sedež ali stalno oziroma običajno prebivališče v Sloveniji, je kraj opravljanja storitev Slovenija, če te storitve opravi davčni zavezanec s sedežem zunaj Unije.

39. člen (druge določbe)

(1) V davčno osnovo se ne všttevajo stroški vračljive embalaže, ki se pri dobavitelju blaga v vračljivi embalaži vodijo evidenčno.

(2) Pri preklicu naročila, vračilu ali znižanju cene po opravljeni dobavi se davčna osnova ustrezno zmanjša. Davčni zavezanec lahko popravi (zmanjša) znesek obračunanega DDV, če pisno obvesti kupca o znesku DDV, za katerega kupec nima pravice do odbitka.

(3) Davčni zavezanec lahko tudi popravi (zmanjša) znesek obračunanega DDV, če na podlagi pravnomočnega sklepa sodišča o zaključenem stečajnem postopku ali o uspešno zaključenem

postopku prisilne poravnave ni bil poplačan oziroma ni bil poplačan v celoti. Na enak način lahko ravna tudi davčni zavezanec, ki pridobi pravnomočni sklep sodišča o ustavitvi izvršilnega postopka oziroma drugo listino, iz katere je razvidno, da v zaključenem izvršilnem postopku ni bil poplačan oziroma ni bil poplačan v celoti, ter davčni zavezanec, ki ni bil poplačan oziroma ni bil poplačan v celoti, ker je bil dolžnik izbrisan iz sodnega registra oziroma drugih ustreznih registrov ali predpisanih evidenc. Če davčni zavezanec naknadno prejme plačilo ali delno plačilo za opravljeno dobavo blaga oziroma storitev, v zvezi s katero je uveljavil popravek davčne osnove v skladu s tem odstavkom, mora od prejetega zneska obračunati DDV.

(4) Ne glede na prejšnji odstavek lahko davčni zavezanec popravi (zmanjša) znesek obračunanega in neplačanega DDV od vseh priznanih terjatev, ki jih je prijavil v postopku prisilne poravnave oziroma stečajnem postopku.

(5) Če davčni zavezanec naknadno prejme plačilo ali delno plačilo za opravljeno dobavo blaga ali storitev, v zvezi s katero je uveljavil popravek davčne osnove v skladu s prejšnjim odstavkom, mora od prejetega zneska, ki presega znesek nepopravljenega obračunanega DDV iz prejšnjega odstavka tega člena, obračunati DDV.

(6) Če so elementi za določitev davčne osnove pri uvozu blaga izraženi v tuji valuti, se menjalni tečaj določi v skladu s predpisi Unije za izračun carinske vrednosti blaga.

(7) Če je vrednost, ki je podlaga za določitev davčne osnove, razen pri uvozu blaga, določena v tuji valuti, se za preračun te vrednosti v domačo valuto upošteva referenčni tečaj Evropske centralne banke, ki velja na dan nastanka davčne obveznosti in ga objavlja Banka Slovenije.

(8) Minister, pristojen za finance, lahko določi poenostavitve glede preračuna vrednosti tuje valute v domačo valuto v skladu s prejšnjim odstavkom.

50. člen (oproščene transakcije)

(1) Plačila DDV so oproščene naslednje transakcije:

1. sprostitev blaga v prost promet, če bi dobava takega blaga, ki bi jo na ozemlju Slovenije opravil davčni zavezanec, bila v vsakem primeru oproščena plačila DDV;
2. uvoz blaga iz 51. člena tega zakona;
3. uvoz blaga s tretjega ozemlja, ki je del carinskega območja Unije, za katerega bi se lahko uporabila oprostitve iz 2. točke tega člena;
4. uvoz blaga, odposlanega ali odpeljanega s tretjega ozemlja ali iz tretje države in uvoženega v državo članico, ki ni namembna država članica, če je dobava takega blaga, ki jo opravi uvoznik, kot je opredeljen v 6. točki prvega odstavka 76. člena tega zakona, oproščena v skladu s 46. členom tega zakona;
5. uvoz blaga, ki ga v stanju, kakor je bilo izvoženo, ponovno uvaža oseba, ki ga je izvozila, če je blago v skladu s carinskimi predpisi oproščeno plačila carine;
6. uvoz blaga v okviru diplomatskih in konzularnih odnosov, ki je oproščeno plačila carine;
- 6.a uvoz blaga s strani Evropske unije, Evropske skupnosti za atomsko energijo, Evropske centralne banke, Evropske investicijske banke ali organov, ki jih je ustanovila Unija, za katere se uporablja Protokol z dne 8. aprila 1965 o privilegijih in imunitetah Evropske skupnosti, in sicer v okvirih in pod pogoji iz navedenega protokola in sporazumov o njegovem izvajanju ali sporazumov o sedežu ter predvsem le do obsega, ki ne povzroča izkrivljanja konkurence;
7. uvoz blaga s strani mednarodnih organizacij, ki niso navedene v prejšnji točki, in članov takih organizacij, z omejitvami in pod pogoji, ki jih določajo mednarodne pogodbe o ustanovitvi organizacij ali sporazumi o sedežu teh organizacij, ki veljajo za Slovenijo;
8. blago, ki ga na ozemlje držav članic pogodbenic Severnoatlantske zveze uvozijo oborožene

sile drugih držav pogodbenic te zveze za potrebe teh sil ali spremnega civilnega osebja ali za oskrbo njihovih menz ali kantin, kadar te sile sodelujejo pri skupni obrambi;

9. uvoz ulova, nepredelanega ali obdelanega po postopkih za ohranitev kakovosti, vendar še nedobavljenega, ki ga davčni zavezanci, ki opravljajo dejavnost ribištva, pripeljejo v pristanišče;

10. zlato in druge plemenite kovine, bankovci in kovanci, ki jih uvaža Banka Slovenije;

11. uvoz plina po sistemu za zemeljski plin ali po kateremkoli omrežju, povezanim s takim sistemom, ali dovajanje plina v sistem za zemeljski plin s plovila, namenjenega za prevoz plina, ali po pridobivalnem plinovodnem omrežju, električne energije ali energije za ogrevanje ali hlajenje po omrežjih daljinskega ogrevanja ali hlajenja;

12. storitve v zvezi z uvozom blaga, če je vrednost teh storitev vključena v davčno osnovo v skladu s točko b) drugega odstavka 38. člena tega zakona.

(2) Uvoz blaga iz 4. točke prejšnjega odstavka je oproščen plačila DDV, če uvozu blaga sledi oproščena dobava blaga v skladu s 1. in 4. točko 46. člena tega zakona, le če uvoznik v trenutku uvoza pristojnemu carinskemu organu zagotovi vsaj naslednje informacije:

a) svojo identifikacijsko številko za DDV, ki jo izda davčni organ v Sloveniji ali identifikacijsko številko za DDV svojega davčnega zastopnika, ki je dolžan plačati DDV, ki jo izda davčni organ v Sloveniji;

b) identifikacijsko številko za DDV prejemnika blaga, ki mu je blago dobavljeno v skladu s 1. točko 46. člena tega zakona, izdano v drugi državi članici, ali svojo identifikacijsko številko za DDV, izdano v državi članici, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga konča, če je blago predmet prenosa v skladu s 4. točko 46. člena tega zakona;

c) dokaz, da je uvoženo blago namenjeno, da se odpelje ali odpošlje iz Slovenije v drugo državo članico.

(3) Minister, pristojen za finance, predpiše natančnejše pogoje in način uveljavljanja oprostitev po tem členu ter določi količinske ali vrednostne omejitve za posamezne vrste blaga, za katere upravičenci iz 6., 7. in 8. točke prvega odstavka tega člena lahko uveljavijo oprostitev.

57. člen

(oprostitve za dobave blaga in storitev v carinskih postopkih)

(1) Plačila DDV so oproščene naslednje transakcije:

a) dobava blaga, ki se predloži carinskemu organu in v skladu s carinskimi predpisi da v začasno hrambo;

b) dobava blaga, ki se v skladu s carinskimi predpisi vnese v prosto cono ali prosto skladišče;

c) dobava blaga, za katero se v skladu s carinskimi predpisi začne postopek carinskega skladiščenja ali postopek aktivnega oplemenitenja.

(2) Plačila DDV so oproščene tudi storitve, ki so povezane z dobavami blaga po prvem odstavku tega člena.

(3) Plačila DDV so oproščene tudi dobave blaga iz prvega odstavka tega člena v prostih conah, prostih in carinskih skladiščih ter opravljanje storitev na tem blagu, vendar le, dokler je blago v prosti coni ali v prostem skladišču ali v postopku carinskega skladiščenja v skladu s carinskimi predpisi.

59. člen

(davčno skladišče)

(1) Skladiščenje izdelkov iz Priloge II tega zakona, za katere se lahko uveljavlja oprostitev plačila DDV, dokler so v postopku skladiščenja, se lahko opravlja le v davčnem skladišču, za katerega delovanje je carinski organ izdal dovoljenje.

(2) Carinski organ lahko izda dovoljenje osebi, za katero oceni, da je glede finančnih in drugih okoliščin primerna za imetnika davčnega skladišča, in ki v velikem obsegu skladišči blago, navedeno v Prilogi II tega zakona.

(3) Za ustanovitev in delovanje davčnega skladišča se smiselno uporabljajo določbe carinskih predpisov, ki opredeljujejo carinska skladišča.

(4) Podrobnejše predpise o pogojih, ki jih mora izpolnjevati imetnik skladišča, da lahko pridobi dovoljenje za ustanovitev in delovanje davčnega skladišča, načinu zavarovanja plačila DDV, vsebini vloge za izdajo dovoljenja, prenehanju veljavnosti dovoljenja, dokumentaciji, ki jo mora voditi in hraniti imetnik dovoljenja, predpiše minister, pristojen za finance.

72. člen
(popravek odbitka DDV na podlagi odločitve davčnega
in carinskega organa)

(1) Če se na podlagi odločitve davčnega organa spremeni (poveča) znesek DDV, ki ga je davčni zavezanec obračunal pri dobavi blaga in storitev, lahko ta davčni zavezanec na podlagi odločbe davčnega organa izstavi popravljen račun s pravilno obračunanim zneskom DDV, na podlagi katerega lahko prejemnik blaga in storitev za nastalo razliko uveljavi pravico do odbitka DDV v skladu z določili tega zakona v davčnem obdobju, ko prejme takšen račun.

(2) Če se spremeni znesek DDV, obračunan pri uvozu blaga, ki ga je davčni zavezanec upošteval kot odbitek vstopnega DDV, se na podlagi carinskega dokumenta ali odločbe carinskega organa lahko popravi odbitek vstopnega DDV za nastalo razliko.

(3) Minister, pristojen za finance, podrobneje predpiše vsebino računa iz prvega odstavka tega člena.

74. člen
(pogoji za vračilo)

(1) Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji ampak v drugi državi članici (v nadaljnjem besedilu: davčni zavezanec s sedežem v drugi državi članici), ima pravico do vračila DDV, zaračunanega za blago, ki so mu ga dobavili, ali za storitve, ki so jih zanj opravili drugi davčni zavezanci v Sloveniji, ali za uvoz blaga v Slovenijo, če izpolnjuje naslednje pogoje:

a) v obdobju vračila v Sloveniji ni imel sedeža svoje ekonomske dejavnosti ali stalne poslovne enote, iz katere so se opravljale poslovne transakcije, ali če ni imel takšnega sedeža ali poslovne enote ali stalnega oziroma običajnega prebivališča;

b) v obdobju vračila ni dobavil nobenega blaga ali opravil storitev, za katere bi se lahko štel, da je bilo dobavljeno ali so bile opravljene v Sloveniji, razen naslednjih transakcij:

- prevoznih storitev in s tem povezanih pomožnih storitev, ki so oproščene v skladu s 13. točko 50. člena, 52., 53. členom, točkami a), b), c) in d) prvega odstavka 54. člena, 55. členom ali 57. in 58. členom tega zakona;

- dobave blaga in opravljanja storitev prejemniku, ki je v skladu z 2., 3. in 4. točko prvega odstavka ter drugim odstavkom 76. člena tega zakona dolžan plačati davek.

(2) Davčni zavezanec s sedežem v drugi državi članici ima pravico do vračila DDV, če se blago in storitve iz prejšnjega odstavka uporabijo za naslednje transakcije:

- transakcije iz točk a) in b) drugega odstavka 63. člena tega zakona;

- transakcije, katerih prejemnik je v skladu z 2., 3. in 4. točko prvega odstavka ter drugim odstavkom 76. člena tega zakona dolžan plačati DDV.

(3) Davčni zavezanec s sedežem v drugi državi članici ima pravico do vračila tistih zneskov DDV, za katere bi lahko davčni zavezanec s sedežem v Sloveniji uveljavljal odbitek DDV v skladu s tem zakonom.

(4) Davčni zavezanec s sedežem v drugi državi članici nima pravice do vračila:

- DDV, ki je bil v skladu s tem zakonom nepravilno zaračunan;
- DDV za dobavo blaga, ki je oproščena ali ki se lahko oprosti v skladu s 46. členom ali točko b) prvega odstavka 52. člena tega zakona.

(5) Minister, pristojen za finance, določi davčni urad, ki je pristojen za obravnavanje zahtevkov.

74.b člen (zahtevek za vračilo)

(1) »Zahtevek za vračilo« je zahtevek za vračilo DDV, ki je bil v Sloveniji zaračunan davčnemu zavezancu s sedežem v drugi državi članici, za blago, ki so mu ga dobavili, ali za storitve, ki so jih zanj opravili drugi davčni zavezanci v Sloveniji, ali za uvoz blaga v Slovenijo.

(2) Davčni zavezanec s sedežem v drugi državi članici uveljavlja vračilo DDV v Sloveniji tako, da zahtevek za vračilo DDV vloži prek elektronskega portala v državi članici, v kateri je pridobil identifikacijsko številko za DDV ali davčno sklicno številko, na podlagi katere zahteva vračilo (v nadaljnjem besedilu: vložnik).

(3) Vložnik mora v zahtevku navesti naslednje podatke:

- svoje ime in polni naslov;
- svoj elektronski naslov;
- opis svoje poslovne dejavnosti, za katero je pridobil blago in storitve;
- obdobje vračila, za katero vloga zahtevek;
- izjavo, da v obdobju vračila ni opravil dobav blaga ali storitev, za katere bi se lahko štelo, da je bilo dobavljeno ali so bile opravljene v Sloveniji, razen transakcij iz točke b) prvega odstavka 74. člena tega zakona;
- svojo identifikacijsko številko za DDV ali davčno sklicno številko;
- podatke o bančnem računu, vključno s kodo enotnega standarda za zapis transakcijskega računa (IBAN) in bančno identifikacijsko kodo (BIC).

(4) Za vsak račun ali uvozni dokument mora poleg podatkov iz prejšnjega odstavka, zahtevek vsebovati tudi:

- ime in polni naslov dobavitelja;
- identifikacijsko številko DDV dobavitelja, ki mu jo je dodelila Slovenija, razen pri uvozu;
- datum in številko računa ali uvoznega dokumenta;
- davčno osnovo in znesek DDV, izražen v eurih;
- znesek odbitnega DDV, izračunanega v skladu z drugim in tretjim odstavkom 74. člena in drugim odstavkom 74.a člena tega zakona, izražen v eurih;
- morebitni odbitni delež, izračunan v skladu s 74.a členom tega zakona in izražen v odstotkih;
- vrsto pridobljenega blaga ali storitev, označeno s predpisanimi oznakami.

(5) Oznake za opis vrste pridobljenega blaga in storitev iz prejšnjega odstavka predpiše minister, pristojen za finance.

74.e člen (rok za odločitev o zahtevku in rok za vračilo DDV)

(1) Davčni organ v elektronski obliki nemudoma obvesti vložnika o datumu prejema zahtevka, ki ga je prejel od države članice njegovega sedeža. O zahtevku mora odločiti v štirih mesecih od prejema zahtevka.

(2) Če davčni organ presodi, da nima na voljo dovolj ustreznih informacij, na podlagi katerih bi se lahko odločil o zahtevku za vračilo, lahko v štirih mesecih od prejema zahtevka za vračilo zahteva od vložnika ali pristojnega organa države članice sedeža dodatne informacije v elektronski obliki. Če dodatne informacije zahteva od druge osebe, zahtevek pošlje v elektronski obliki le, če je ta naslovniku zahtevka na voljo. Če davčni organ utemeljeno dvomi o veljavnosti in pravilnosti določenega zahtevka za vračilo, lahko zahteva tudi predložitev izvirnika ali kopije računa ali uvoznega dokumenta. Dodatne informacije mora naslovnik zahtevka po dodatnih informacijah davčnemu organu zagotoviti v enem mesecu po prejemu zahtevka.

(3) Če davčni organ zahteva dodatne informacije v skladu s prejšnjim odstavkom, odloči o zahtevku za vračilo v dveh mesecih od datuma, ko je prejel zahtevane dodatne informacije, oziroma v dveh mesecih od datuma, ko naslovnik zahtevka po dodatnih informacijah zahtevek prejme, če odgovora na svojo zahtevo ni prejel. Rok za odločitev glede celotnega zahtevka ali dela zahtevka iz prejšnjega odstavka je v vsakem primeru najmanj šest mesecev od datuma, ko davčni organ prejme zahtevek za vračilo.

(4) Če davčni organ, poleg informacij iz prejšnjega odstavka, zahteva še druge nadaljnje informacije, odloči o zahtevku za vračilo najpozneje v osmih mesecih od prejema zahtevka.

(5) Obrazložitev odločbe o vračilu DDV davčnim zavezancem s sedežem v drugi državi članici lahko vsebuje samo kratko obrazložitev zavezančeve vloge, pravno podlago ter ob zavrnitvi ali delni zavrnitvi razlog za zavrnitev.

(6) Če davčni organ zahtevku za vračilo ugodí, se vračilo izvede najpozneje v 10 delovnih dneh po poteku roka iz prvega odstavka tega člena, oziroma če je zahteval dodatne informacije, po poteku rokov iz tretjega in četrtega odstavka tega člena. Znesek vračila se izvede na račun vložnika v Sloveniji ali na zahtevo vložnika na njegove stroške na račun v drugo državo članico.

74.g člen (obresti za prepozno vračilo)

(1) Če se vračilo izvede po poteku roka iz petega odstavka 74.e člena tega zakona, vložniku pripadajo obresti na znesek vračila.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek vložniku ne pripadajo obresti, če v skladu z drugim in četrtem odstavkom 74.e člena tega zakona v predpisanem roku ne predloži dodatnih informacij.

(3) Obresti se obračunajo od dneva, ki sledi zadnjemu dnevju za plačilo, določenemu v petem odstavku 74.e člena tega zakona, do dneva, ko je bilo vračilo dejansko izvedeno, in sicer v višini, ki jo za zamudne obresti določa zakon, ki ureja davčni postopek.

74.i člen (pogoji za vračilo)

(1) Davčni zavezanec, ki v Uniji nima sedeža svoje dejavnosti niti stalne poslovne enote, iz katere so opravljene poslovne transakcije, niti stalnega ali običajnega prebivališča (v nadaljnjem besedilu: davčni zavezanec s sedežem v tretji državi), ima ob pogojih, določenih s tem zakonom, pravico do vračila DDV, zaračunanega za blago ali storitve, ki so mu jih dobavili drugi davčni zavezanci na ozemlju Slovenije, ali zaračunanega ob uvozu blaga v Slovenijo.

(2) Davčni zavezanec s sedežem v tretji državi ima pravico do vračila DDV, če:

a) v predpisanem obdobju ni opravil dobav blaga oziroma storitev, za katere se šteje, da so bile opravljene v Sloveniji, razen:

- prevoznih in s prevozom povezanih storitev, za katere velja oprostitev v skladu s 13. točko 50. člena, 52. do 57. členom ali 58. členom tega zakona;

- storitev, od katerih mora v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona plačati DDV izključno oseba, kateri so bile storitve opravljene;

b) se blago oziroma storitve iz prvega odstavka tega člena uporabljajo za namene:

- transakcij iz točke a) drugega odstavka 63. člena tega zakona;

- transakcij, ki so oproščene plačila DDV v skladu s 13. točko 50. člena, 52. do 57. členom ali 58. členom tega zakona;

- opravljanja storitev, od katerih mora v skladu s 3. točko prvega odstavka ter drugim odstavkom 76. člena tega zakona DDV plačati izključno oseba, kateri so bile storitve opravljene;

c) so izpolnjeni drugi pogoji iz 62., 63. ter 66. in 67. člena tega zakona, ki se nanašajo na pravico do odbitka DDV.

(3) Davčni zavezanec s sedežem v tretji državi nima pravice do vračila:

- DDV, ki je bil v skladu s tem zakonom nepravilno zaračunan;

- DDV za dobavo blaga, ki je oproščena ali ki se lahko oprosti v skladu s točko b) prvega odstavka 52. člena tega zakona.

(4) Davčni zavezanec s sedežem v tretji državi ima pravico do vračila DDV, če:

- davčnemu organu predloži zahtevek za vračilo DDV najpozneje do 30. junija po poteku koledarskega leta, v katerem je bil DDV zaračunan;

- zahtevku kot priloge predloži račune oziroma elektronske uvozne carinske deklaracije;

- zahtevku kot prilogo predloži potrdilo pristojnega organa države, v kateri ima sedež, da je zavezanec za DDV v tej državi, ki ne sme biti starejše od enega leta;

- z izjavo potrdi, da v obdobju, za katero prosi za vračilo DDV, ni opravil dobave blaga oziroma storitev, ki bi se štela za dobavo, opravljeno v Sloveniji, razen opravljanja storitev iz točke a) drugega odstavka tega člena;

- se zaveže, da bo povrnil kateri koli neupravičeno pridobljen (vrnjen) znesek DDV.

(5) Davčni zavezanec s sedežem v tretji državi lahko predloži zahtevek za vračilo:

- za obdobje, ki je krajše od enega koledarskega leta in ne krajše od šestih mesecev, vendar znesek DDV, katerega vračilo se zahteva, ne sme biti nižji od 400 eurov;

- za obdobje koledarskega leta ali na preostanek koledarskega leta. Ta zahtevek se lahko nanaša tudi na račune ali uvozne dokumente, ki niso bili sestavni del prejšnjih zahtevkov, in se nanašajo na transakcije, končane v tekočem koledarskem letu, vendar znesek DDV, katerega vračilo se zahteva, ne sme biti nižji od 50 eurov.

(6) Vračilo DDV davčnim zavezancem s sedežem v tretji državi se prizna samo, če je zagotovljena vzajemnost.

(7) Davčni organ mora o zahtevku odločiti v osmih mesecih od vložitve zahtevka. Obrazložitev odločbe o vračilu DDV davčnim zavezancem s sedežem v tretji državi lahko vsebuje samo kratko obrazložitev zavezančeve vloge, pravno podlago, ter ob zavrnitvi ali delni zavrnitvi razlog za zavrnitev.

(8) Če davčni organ zahtevku za vračilo ugodí, se vračilo izvede najpozneje v 10 delovnih dneh po poteku roka iz prejšnjega odstavka na račun vložnika v Sloveniji ali, na zahtevo vložnika na njegove stroške, na račun v tujino.

(9) Minister, pristojen za finance, predpiše obliko in vsebino zahtevka za vračilo ter določi davčni urad, ki je pristojen za obravnavanje zahtevkov.

(10) Davčni zavezanec s sedežem v tretji državi predloži zahtevek za vračilo in priloge davčnemu organu v elektronski obliki.

76. člen (osebe, ki morajo plačati DDV)

(1) DDV mora plačati:

1. vsak davčni zavezanec, ki opravi obdavčljivo dobavo blaga ali storitev, razen v primerih, v katerih je v skladu s tem členom DDV dolžna plačati druga oseba;
2. vsaka oseba, identificirana za DDV v Sloveniji, kateri je dobavljeno blago pod pogoji iz 22. člena tega zakona, če to dobavo opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji;
3. vsak davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, je pa identificirana za namene DDV, katerima se opravijo storitve iz prvega odstavka 25. člena tega zakona, če te storitve opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji;
4. oseba, kateri se opravi dobava blaga, če so izpolnjeni naslednji pogoji:
 - obdavčljiva transakcija je dobava blaga, opravljena pod pogoji iz drugega odstavka 48. člena tega zakona,
 - oseba, kateri se opravi dobava, je drug davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, ki sta identificirana za DDV v Sloveniji in
 - račun, ki ga izda davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, je izdan v skladu s tem zakonom;
5. vsaka oseba, ki opravi obdavčljivo pridobitev blaga znotraj Unije;
6. pri uvozu blaga carinski dolžnik, določen v skladu s carinskimi predpisi oziroma prejemnik blaga;
7. oseba, ki povzroči, da se za blago zaključijo postopki ali možnosti iz 57. in 58. člena tega zakona;
8. davčni zavezanec iz 76.b člena tega zakona;
9. vsaka oseba, ki na računu izkaže DDV.

(2) Če je v skladu s 1. do 5. točko prvega odstavka tega člena plačnik DDV davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža, ima pa sedež v drugi državi članici, lahko ta davčni zavezanec imenuje davčnega zastopnika kot osebo, ki mora plačati DDV. Če je v skladu s 1. do 5. točko prvega odstavka tega člena plačnik DDV davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža, ima pa sedež v tretji državi ali na tretjem ozemlju, mora tak davčni zavezanec imenovati davčnega zastopnika kot osebo, ki mora plačati DDV, razen v primeru, ko tak davčni zavezanec uporablja posebno ureditev za davčne zavezance, ki nimajo sedeža znotraj Unije, in opravljajo elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci.

(3) Če davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža, ne plača DDV v skladu s prvim odstavkom tega člena, plača DDV prejemnik blaga oziroma storitev.

(4) Za namene uporabe tega člena se davčni zavezanec, ki ima stalno poslovno enoto v Sloveniji, šteje za davčnega zavezanca, ki v Sloveniji nima sedeža, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- a) davčni zavezanec opravlja obdavčljivo dobavo blaga ali storitev na ozemlju Slovenije;
- b) poslovna enota, ki jo ima davčni zavezanec na ozemlju Slovenije, ne sodeluje pri dobavi tega blaga ali opravljanju teh storitev.

78. člen

(obveznost prijavljanja)

(1) Vsaka oseba mora davčnemu organu prijaviti kdaj začne opravljati dejavnost kot davčni zavezanec, in predložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV. Davčni zavezanec mora davčnemu organu prijaviti tudi vsakršno spremembo v zvezi z dejavnostjo in prenehanje opravljanja dejavnosti.

(2) Obveznost predložitve zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV iz prejšnjega odstavka se ne nanaša na:

- a) davčnega zavezanca iz prvega odstavka 94. člena tega zakona, ki utemeljeno pričakuje, da v obdobju 12 mesecev ne bo presegel prometa v znesku 25.000 eurov;
- b) davčnega zavezanca iz drugega odstavka 94. člena tega zakona;
- c) davčnega zavezanca, ki na ozemlju Slovenije opravlja le oproščene dobave blaga in storitev, od katerih se DDV ne sme odbiti.

(3) Ne glede na prvi odstavek tega člena, mora vsak davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec in opravlja pridobitve blaga znotraj Unije, ki v skladu z a) in d) točko prvega odstavka 4. člena tega zakona niso predmet DDV, davčnemu organu prijaviti, da take pridobitve opravlja, če pogoji iz navedenega člena, ki določajo, da te transakcije niso predmet DDV, niso več izpolnjeni, in predložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV.

(4) Ne glede na drugi odstavek tega člena mora vsak davčni zavezanec, ki ima sedež v Sloveniji in opravlja storitve na ozemlju druge države članice, za katere je plačnik DDV v skladu s 196. členom Direktive Sveta 2006/112/ES izključno prejemnik storitev in vsak davčni zavezanec, za katerega se na ozemlju Republike Slovenije opravijo storitve, za katere je v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena dolžan plačati DDV, predložiti davčnemu organu zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV.

(5) Davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, mora predložiti prijavo oziroma zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV v elektronski obliki.

(6) Vsebino in natančnejše pogoje za predložitev zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV predpiše minister, pristojen za finance.

79. člen

(identifikacijska številka za DDV)

(1) Davčni organ mora s posamično identifikacijsko številko za DDV identificirati naslednje osebe:

- a) vsakega davčnega zavezanca, razen davčnih zavezancev iz tretjega odstavka 5. člena tega zakona, ki na ozemlju Slovenije opravlja dobave blaga ali storitev, od katerih se DDV lahko odbije, razen davčnega zavezanca, ki dobavlja blago ali opravlja storitve, za katere je, v skladu z 2. do 4. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona, plačnik DDV izključno kupec oziroma naročnik ali oseba, kateri je blago ali so storitve namenjene;
- b) vsakega davčnega zavezanca ali pravno osebo, ki ni davčni zavezanec, ki opravi pridobitev blaga, ki je predmet DDV v skladu z 2. točko prvega odstavka 3. člena tega zakona, in vsakega davčnega zavezanca ali pravno osebo, ki ni davčni zavezanec, ki se v skladu s tretjim odstavkom 4. člena tega zakona odloči, da so njegove pridobitve znotraj Unije predmet DDV;
- c) vsakega davčnega zavezanca, ki na ozemlju Slovenije opravi pridobitev blaga znotraj Unije za namene transakcij v zvezi z dejavnostmi iz drugega odstavka 5. člena tega zakona, ki jih je opravil zunaj ozemlja Slovenije;
- d) vsakega davčnega zavezanca, ki v Sloveniji prejme storitve, za katere je dolžan plačati DDV v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona;

e) vsakega davčnega zavezanca, ki ima sedež v Sloveniji in opravlja storitve na ozemlju druge države članice, za katere je plačnik DDV v skladu s 196. členom Direktive Sveta 2006/112/ES izključno prejemnik storitev.

(2) Identifikacijska številka za DDV je davčna številka s predpono SI.

88.c člen
(naknadna predložitev obračuna DDV)

(1) Davčni zavezanec lahko najpozneje do vročitve odmerne odločbe v postopku nadzora obračunov davka pri davčnem organu oziroma do začetka davčnega inšpekcijskega nadzora oziroma postopka o prekršku oziroma kazenskega postopka naknadno predloži obračun, ki ga ni predložil v predpisanem roku.

(2) Davčni zavezanec mora v primeru naknadno predloženega obračuna izkazano obveznost plačati hkrati s predložitvijo obračuna ter od zneska obveznosti obračunati in plačati obresti po evropski medbančni obrestni meri za ročnost enega leta v višini, ki je veljala na dan poteka roka za plačilo DDV, povečani za:

- 1 odstotno točko, če predloži podatke v enem mesecu po preteku roka za vložitev obračuna DDV;
- 2 odstotni točki, če predloži podatke v šestih mesecih po preteku roka za vložitev obračuna DDV;
- 3 odstotne točke, če predloži podatke v enem letu po preteku roka za vložitev obračuna DDV;
- 4 odstotne točke, če predloži podatke po enem letu po preteku roka za vložitev obračuna DDV.

(3) Davčni zavezanec obračuna obresti iz prejšnjega odstavka za obdobje od prvega dne, ki sledi zadnjemu delovnemu dnevu naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja, v katerem bi moral biti predložen obračun DDV, do dneva predložitve obračuna DDV.

(4) Davčni zavezanec obračuna, predloženega v skladu s tem členom, ne sme nadomestiti z novim.

6. Posebna ureditev za davčne zavezanca, ki nimajo sedeža znotraj Unije, in opravljajo elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci

123. člen
(definicije)

Po tej ureditvi imajo naslednji izrazi naslednji pomen:

- »davčni zavezanec, ki nima sedeža,« je davčni zavezanec, ki nima niti sedeža niti stalne poslovne enote znotraj Unije in ki ni kakorkoli drugače zavezan k identifikaciji za namene DDV;
- »elektronske storitve« in »elektronsko opravljene storitve« so storitve iz točke k) prvega odstavka 30.d člena tega zakona;
- »država članica za identifikacijo« je država članica, ki jo davčni zavezanec, ki nima sedeža, izbere kot državo, v kateri bo prijavil, kdaj se njegova dejavnost, ki jo znotraj Unije opravlja kot davčni zavezanec po določbah te ureditve, začne;
- »država članica potrošnje« je država članica, v kateri se šteje, da so bile elektronske storitve v skladu s 30.c členom tega zakona opravljene;
- »poseben obračun DDV« je poročilo, ki vsebuje informacije, potrebne za ugotovitev zneska davka, ki pripada posamezni državi članici potrošnje.

124. člen

(uporaba posebne ureditve)

(1) Posebna ureditev za elektronsko opravljene storitve se uporablja za vse elektronsko opravljene storitve, ki jih davčni zavezanec iz 125. člena tega zakona opravi osebam, ki niso davčni zavezanci, imajo pa sedež oziroma stalno prebivališče ali običajno prebivajo v katerikoli državi članici.

(2) Davčni zavezanec iz 125. člena tega zakona uporablja to ureditev za vse elektronske storitve, ki jih opravlja znotraj Unije.

125. člen
(prijava davčnemu organu)

(1) Davčni zavezanec, ki nima sedeža, ki kot državo članico za identifikacijo izbere Slovenijo, mora davčnemu organu prijaviti, kdaj se njegova dejavnost, ki jo opravlja kot davčni zavezanec, začne, preneha ali spremeni v tolikšni meri, da se ta ureditev ne more več uporabljati. Prijavo mora posredovati v elektronski obliki.

(2) V prijavi iz prvega odstavka tega člena, ki jo predloži davčnemu organu ob začetku opravljanja elektronskih storitev, mora davčni zavezanec, ki nima sedeža, navesti naslednje podatke za identifikacijo: ime, poštni naslov, elektronski naslov, vključno z naslovi internetnih strani, nacionalno davčno številko, če jo ima, in izjavo, da ni identificiran za namene DDV znotraj Unije. Davčni zavezanec, ki nima sedeža, je dolžan davčnemu organu sporočiti tudi vse spremembe posredovanih podatkov za identifikacijo.

(3) Davčnemu zavezancu, ki nima sedeža, davčni organ dodeli identifikacijsko številko. O dodeljeni številki davčni organ davčnega zavezanca, ki nima sedeža, obvesti v elektronski obliki po elektronskih sredstvih.

(4) Davčni organ vodi posebno evidenco davčnih zavezancev, ki nimajo sedeža, ki jim je bila dodeljena identifikacijska številka iz prejšnjega odstavka.

126. člen
(izključitev iz posebne evidence)

Davčni organ davčnega zavezanca, ki nima sedeža, izključi iz posebne evidence, če:

- ga ta obvesti, da ne opravlja več elektronskih storitev, ali
- davčni organ kakorkoli drugače domneva, da ne opravlja več obdavčljivih dejavnosti, ali
- ne izpolnjuje več zahtev, ki morajo biti izpolnjene za uporabo posebne ureditve, ali
- krši pravila posebne ureditve.

127. člen
(predložitev posebnega obračuna DDV)

(1) Davčni zavezanec, ki nima sedeža, mora davčnemu organu predložiti posebni obračun DDV za elektronske storitve za vsako koledarsko trimesečje, ne glede na to, ali je v tem obdobju opravljal elektronske storitve ali ne. Obračun je dolžan predložiti v 20 dneh po koncu obračunskega obdobja, na katero se obračun nanaša. Posebni obračun DDV je dolžan predložiti v elektronski obliki.

(2) V posebnem obračunu DDV iz prvega odstavka tega člena mora davčni zavezanec, ki nima sedeža, navesti identifikacijsko številko ter za vsako državo članico potrošnje, v kateri je nastala obveznost za plačilo davka, skupno vrednost elektronsko opravljenih storitev v obračunskem

obdobju, brez DDV, in skupni znesek pripadajočega DDV. V posebnem obračunu DDV je davčni zavezanec, ki nima sedeža, dolžan navesti tudi uporabljene davčne stopnje in celotni znesek dolgovanega DDV.

(3) V posebnem obračunu DDV mora davčni zavezanec, ki nima sedeža, izkazovati zneske v eurih.

(4) Obliko posebnega obračuna DDV določi minister, pristojen za finance.

128. člen (plačilo DDV)

Davčni zavezanec, ki nima sedeža, mora plačati DDV ob predložitvi posebnega obračuna DDV. DDV mora plačati na bančni račun, ki je denominiran v eurih in ki ga določi davčni organ.

129. člen (vračilo DDV davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža)

(1) Davčni zavezanec, ki nima sedeža, ki opravlja elektronske storitve po določbah posebne ureditve, nima pravice do odbitka DDV, lahko pa uveljavlja vračilo plačanega DDV.

(2) Zahtevek za vračilo DDV davčni zavezanec, ki nima sedeža, pošlje v elektronski obliki.

(3) Minister, pristojen za finance, predpiše natančnejše pogoje za uveljavljanje vračila DDV v skladu s tem členom in predpisano vsebino zahtevka za vračilo.

130. člen (vodenje evidenc)

Davčni zavezanec, ki nima sedeža, mora voditi evidence o transakcijah v okviru te ureditve, tako da z njimi zagotovi vse podatke, na podlagi katerih lahko davčni organ države članice potrošnje izvaja davčni nadzor glede pravilnosti davčnega obračuna v skladu z zakonom. Na zahtevo morajo biti evidence v elektronski obliki na voljo tako davčnemu organu v Sloveniji kot davčnemu organu v državi članici potrošnje. Davčni zavezanec mora evidence hraniti deset let po koncu leta, ko je bila transakcija opravljena.

138. člen (nadzor nad obračunavanjem in plačevanjem DDV)

(1) Obračunavanje in plačevanje DDV nadzoruje davčni organ v skladu z zakonom, ki ureja davčni postopek, in z zakonom, ki ureja davčno službo. Obračunavanje in plačevanje DDV od prevoznih storitev v mednarodnem potniškem prometu lahko nadzoruje tudi carinski organ.

(2) Pri uvozu blaga nadzoruje obračunavanje in plačevanje DDV carinski organ v skladu s carinskimi predpisi, kot da bi bil DDV uvozna dajatev.

(3) Nadzor nad davčnimi skladišči opravljata carinski in davčni organ.

139. člen (uporaba drugih predpisov)

(1) Glede vseh vprašanj postopka, ki niso urejena s tem zakonom, se uporabljajo zakon, ki ureja davčni postopek, oziroma zakon, ki ureja upravni postopek, zakon, ki ureja davčno službo,

in zakon, ki ureja carinsko službo.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek se pri popravljanju napak iz preteklih davčnih obdobij v tekočem obračunu in naknadni predložitvi obračuna DDV po poteku predpisanega roka za njegovo predložitev ne upoštevajo določbe zakona, ki ureja davčni postopek, s katerimi so urejeni popravljanje pomanjkljivosti oziroma pomot v davčnem obračunu, popravljanje davčnega obračuna, če je davčna obveznost izkazana previsoko, ter predložitev davčnega obračuna na podlagi samoprijave.

140. člen (davčni prekrški)

(1) Z globo od 1.200 do 41.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če:

1. DDV ne obračuna takrat, ko nastane obveznost v skladu s 33., 34., 39. oziroma 131. členom tega zakona;
2. DDV ne obračuna od davčne osnove v skladu s 36., 36.a oziroma 37. členom tega zakona;
3. na računu ne izkaže ali nepravilno navede predpisane podatke (82., 83. in 84.a člen);
4. ne obračuna ali nepravilno obračuna DDV za predpisano davčno obdobje (89., 134. in 135. člen);
5. na računih izkazuje DDV (110. in 116. člen);
6. davčnemu organu ne sporoči, kdaj se njegova dejavnost, ki jo opravlja kot davčni zavezanec, začne, spremeni ali preneha (prvi odstavek 125. člena);
7. ne predloži oziroma ne predloži v predpisanem roku posebnega obračuna DDV za elektronsko opravljene storitve oziroma v obračunu ne izkaže predpisanih podatkov (127. člen);
8. ne predloži obračuna in ne plača DDV od elektronsko dobavljenih storitev v predpisanem roku in na predpisan način (127. in 128. člen);
9. davčnemu organu ne poroča o izdanih in neplačanih računih oziroma popisa neplačanih računov ne predloži v zahtevanem roku (drugi odstavek 136. člena).

(2) Z globo od 200 do 4.100 eurov se kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ki stori prekršek iz prvega odstavka tega člena.

(3) Oseba iz petega odstavka 95. člena tega zakona se kaznuje za prekršek z globo od 200 do 1.200 eurov, če ne sestavi obračuna pavšalnega nadomestila in ga ne predloži davčnemu organu v predpisanem roku oziroma v obračunu ne izkaže predpisanih podatkov.

141. člen (hujši davčni prekrški)

(1) Z globo od 2.000 do 125.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če:

1. nepravilno obračuna znesek DDV, ki ga sme odbiti (63. do 72. člen);
2. ne plača oziroma ne plača v predpisanem roku DDV (77. člen);
3. pri davčnem organu ne izpolni obveznosti v zvezi s prijavo, spremembo ali prenehanjem dejavnosti kot davčnega zavezanca oziroma davčnemu organu ne predloži zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV ali ga ne predloži v predpisanem roku ali na predpisan način (78. člen);
4. davčnemu organu ne prijavi, da pridobiva blago znotraj Unije (tretji odstavek 78. člena);
5. ne zagotovi, da je račun izdan oziroma ni izdan v predpisanem roku (81. člen);
- 5.a ne zagotovi pristnosti izvora, celovitosti vsebine oziroma čitljivosti računa v celotnem obdobju hrambe računa (četrti odstavek 84. člena, tretji odstavek 86. člena);

6. v svojem knjigovodstvu ne zagotovi podatkov iz 85. člena tega zakona oziroma jih ne zagotovi za predpisano obdobje;
7. ne hrani poslovnih knjig in druge dokumentacije v predpisanem roku oziroma na predpisan način (prvi, drugi, tretji, peti in šesti odstavek 86. člena in prvi odstavek 136. člena);
8. ne predloži ali ne predloži na predpisan način oziroma v predpisanih rokih obračuna DDV oziroma v obračunu DDV ne izkaže predpisanih podatkov (87., 88., 88.a člen);
- 8.a davčnemu organu v postopku nadzora ne omogoči dostopa do računov, njihovega prenosa ali uporabe (četrti odstavek 86. člena);
9. ne predloži davčnemu organu rekapitulacijskega poročila o dobavah blaga znotraj Unije (prvi odstavek 90. člena) oziroma ga ne predloži v predpisanem roku za predpisano obdobje oziroma ga ne predloži na predpisan način (92. člen);
10. v rekapitulacijskem poročilu ne izkaže predpisanih podatkov (drugi odstavek 90. člena in prvi odstavek 91. člena);
- 10.a ne predloži davčnemu organu poročila o dobavah blaga ali storitev po 76.a členu tega zakona ali ga ne predloži v predpisanem roku za predpisano obdobje ali ga ne predloži na predpisan način (92.a člen);
11. obračunava DDV, na računih izkazuje DDV ter odbija DDV v nasprotju s 94. členom tega zakona;
12. zato, da bi neupravičeno začel uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji, davčnemu organu predloži napačne ali nepopolne podatke o izpolnjevanju pogojev iz 133. člena;
13. kljub temu da ne izpolnjuje pogojev za uporabo posebne ureditve po plačani realizaciji, obračunava DDV na podlagi prejetih plačil (131. člen);
14. začne uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji pred začetkom davčnega obdobja, ki ga je navedel v obvestilu davčnemu organu, oziroma uporablja omenjeno ureditev tudi potem, ko ne izpolnjuje več pogojev za njeno uporabo (134. člen);
15. ne vodi evidenc o transakcijah z investicijskim zlatom oziroma ne zagotavlja hranjenja dokumentacije v predpisanem roku (122. člen);
16. ne vodi evidence o transakcijah v okviru posebne ureditve za davčne zavezanke, ki nimajo sedeža in opravljajo elektronske storitve, oziroma je ta evidenca nepopolna ali nenatančna (130. člen);
17. ne zagotavlja hranjenja evidence o elektronsko opravljenih storitvah v predpisanem roku hranjenja (130. člen).

(2) Z globo od 200 do 4.100 eurov se kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ki stori prekršek iz prvega odstavka tega člena.

146. člen
(natančnejši predpisi)

(1) Za razvrstitev izdelkov po tem zakonu se uporablja kombinirana nomenklatura carinske tarife, za razvrstitev dejavnosti pa standardna klasifikacija dejavnosti.

(2) Podrobnejše predpise o izvajanju tega zakona, vključno z natančnejšimi kriteriji in načini uveljavljanja oprostitev DDV, izda minister, pristojen za finance.

PRILOGA I a

**OKVIRNI SEZNAM ELEKTRONSKO OPRAVLJENIH STORITEV IZ
30.c ČLENA IN k) TOČKE 30.d ČLENA ZAKONA**

- (1) Spletna ponudba, spletno gostovanje, vzdrževanje programov in opreme na daljavo;
- (2) dobava programske opreme in njeno posodabljanje;
- (3) dobava slik, besedil in informacij, kot tudi dajanje baz podatkov na razpolago;

- (4) dobava glasbe, filmov in iger, vključno z igrami na srečo in loterijo, kot tudi predvajanj in prireditve s področij politike, kulture, umetnosti, športa, znanosti in zabave;
- (5) opravljanje poučevanja na daljavo.

Iz Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1C (Uradni list RS, št. 85/10)

37. člen

(podaljšanje roka za oddajo zahtevkov za vračilo iz drugega odstavka 74.d člena zakona in prenehanje veljavnosti e) točke 76.a člena zakona)

(1) Ne glede na drugi odstavek 74.d člena zakona lahko vložnik za leto 2009 zahtevek za vračilo predloži do 31. marca 2011.

(2) Točka e) 76.a člena zakona preneha veljati 30. junija 2015.

V. PREDLOG, DA SE PREDLOG ZAKONA OBRAVNAVA PO NUJNEM OZIROMA SKRAJŠANEM POSTOPKU

Predlog zakona v slovenski pravni red prenaša Direktivo Sveta 2008/8/ES o spremembi Direktive 2006/112/ES glede kraja obdavčitve pri opravljanju telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja ter elektronskih storitev, opravljenih osebam, ki niso davčni zavezanci, ki mora biti uveljavljena s 1. januarjem 2015, Direktivo Sveta 2008/9/ES z dne 12. februarja 2008 o pravilih za vračilo davka na dodano vrednost davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v državi članici vračila, ampak v drugi državi članici, Direktivo Sveta 2013/43/EU v zvezi z neobvezno in začasno uporabo mehanizma obrnjene davčne obveznosti za dobavo določenega blaga in storitev, dovzetnih za goljufije, zlasti glede podaljšanja roka za uporabo obrnjene davčne obveznosti za prenos pravic do emisije toplogrednih plinov in Direktivo Sveta 2013/61/EU, kar zadeva najbolj oddaljene francoske regije in zlasti Mayotte. S predlogom zakona se tudi odpravljajo nekatere pomanjkljivosti obstoječe ureditve.

VI. PRILOGE

- Osnutek pravilnika o spremembah in dopolnitvah Pravilnika o izvajanju Zakona o davku na dodano vrednost
- Izjava o skladnosti
- Korelacijska tabela

Na podlagi drugega odstavka 146. člena Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 18/11, 78/11, 38/12, 83/12, 46/13 – ZIPRS1314-A in 101/2013 – ZIPRS1415) izdaja minister za finance

P R A V I L N I K
o spremembah in dopolnitvah Pravilnika o izvajanju Zakona o davku na dodano vrednost

1. člen

V Pravilniku o izvajanju Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 141/06, 52/07, 120/07, 21/08, 123/08, 105/09, 27/10, 104/10, 110/10, 82/11, 106/11, 108/11, 102/12 in 54/13) se v prvem odstavku 1. člena v oklepaju namesto beseda »in« postavi vejica, za besedilom »83/12« pa doda naslednje besedilo »46/13 – ZIPRS1314-A, 101/13 – ZIPRS1415 in ???«.

V drugem odstavku se na koncu stavka pred piko postavi vejica in doda naslednje besedilo »zadnjič spremenjena z Uredbo Sveta (EU) št. 1042/2013 967/2012 z dne 7. oktobra 2013 o spremembi Izvedbene uredbe (EU) št. 282/2011 glede kraja opravljanja storitev (UL L, št. 284 z dne 26. 10. 2013, str.1)«.

2. člen

V sedmem odstavku 42. člena, tretjem odstavku 87. člena, tretji in osmi alineji prvega odstavka 88. člena, drugem odstavku 88. člena, prvem, drugem, tretjem odstavku 101. člena, drugem odstavku 108. člena, četrti alineji drugega odstavka 117. člena, prvem odstavku 119. člena, 147. členu, v naslovu, v napovednem stavku in četrti alineji prvega odstavka, drugem odstavku, napovednem stavku in tretji alineji tretjega odstavka 120. člena, prvem, tretjem in petem odstavku 157. člena ter prvem, drugem in tretjem odstavku 158. člena se besedi »carinski organ« nadomestita z besedama »davčni organ« v ustreznem sklonu in številu.

3. člen

V tretjem odstavku 82. člena se besedi »carinskega organa« nadomesti z besedama »pristojnega organa«.

V četrtem odstavku se besedi »carinski urad« nadomestita z besedama »finančni urad«.

V petem odstavku se besedilo »izstopni carinski organ« nadomesti z besedama »pristojni organ«.

4. člen

V prvem in tretjem odstavku 89. člena, 90. členu, prvem in tretjem odstavku 91. člena, prvem, drugem in četrtem odstavku 92. člena, prvem in drugem odstavku 93. člena »se besedi »carinski urad« v različnih sklonih nadomestita z besedama »finančni urad« v ustreznem sklonu.

V sedmem odstavku 131. člena, se beseda »davčnemu« nadomesti z besedo »finančnemu«.

5. člen

V prvem odstavku 93. člena se besedi »carinskemu uradu« nadomestita z besedama »finančnemu uradu«.

V prvem stavku drugega odstavka se besedi »Carinski urad« nadomestita z besedama »Finančni urad«. V tretjem stavku pa se besedi »carinski organ« nadomestita z besedama »davčni organ«.

6. člen

114. člen se črta.

7. člen

V prvem stavku drugega odstavka 115. člena se beseda »petega« nadomesti z besedo »sedmega«.

8. člen

V drugem odstavku 127.a člena se besedilo »zadnjič spremenjena z Direktivo Sveta 2009/69/ES z dne 25. junija 2009 o spremembi Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost glede davčne utaje, povezane z uvozom (UL L št. 175 z dne 4. 7. 2009, str. 12)« nadomesti z besedilom »zadnjič spremenjena z Direktivo Sveta 2013/61/EU z dne 17. decembra 2013 o spremembi direktiv 2006/112/ES in 2008/118/ES, kar zadeva najbolj oddaljene francoske regije in zlasti Mayotte (UL L št. 353 z dne 28. 12. 2013, str. 5)«.

9. člen

V 163. členu se črta tretji odstavek.

Dosedanji četrti do sedmi odstavek postanejo novi tretji do šesti odstavek.

10. člen

Za 170. členom se naslov 3. poglavja spremeni tako, da se glasi:

»3. Posebna ureditev za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža znotraj Unije, osebam, ki niso davčni zavezanci«.

11. člen

171. člen se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Davčni zavezanec iz 123. člena ZDDV-1 v prijavi za identifikacijo navede naslednje podatke: ime, poštni naslov, nacionalno davčno številko, če jo ima, tržno ime družbe, če ga ima, državo, v kateri ima sedež, elektronski naslov, naslov spletne strani (URL), ime in priimek osebe za stike, telefonsko številko te osebe, številko IBAN ali OBAN, številko BIC, in datum, ko bo začel opravljati telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve po posebni ureditvi.

(2) Davčni zavezanec iz prvega odstavka tega člena mora na prijavi iz prejšnjega odstavka podati izjavo o začetku opravljanja obdavčljive dejavnosti znotraj Unije in o tem, da ni identificiran za namene DDV znotraj Unije in se ni dolžan identificirati za namene DDV znotraj Unije.

(3) Prijavo iz prvega odstavka tega člena predloži v elektronski obliki, ki je dostopna v sistemu eDavki.

(4) Davčni organ davčnega zavezanca iz prvega odstavka tega člena vključi v posebno ureditev z dodelitvijo posebne individualne identifikacijske številke ter določi datum pričetka uporabe posebne ureditve.«.

12. člen

172. člen se spremeni tako, da glasi:

»(1) Davčni zavezanec iz 123. člena ZDDV-1, v posebnem obračunu DDV navede naslednje podatke: obračunsko obdobje (koledarsko četrletje), ime, identifikacijsko številko ter za vsako državo članico potrošnje: kodo, skupno vrednost telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja ali elektronsko opravljenih storitev v obračunskem obdobju, zmanjšano za DDV, davčne stopnje v tej državi članici potrošnje, znesek DDV po stopnjah ter skupni znesek DDV, ki ga je treba plačati.

(2) Če je bil račun za opravljeno storitev izstavljen v drugi valuti, se pri izpolnjevanju posebnega obračuna DDV za preračun vrednosti v eure uporabi menjalni tečaj Evropske centralne banke, ki je objavljen na zadnji dan obračunskega obdobja, ali, če na ta dan ni objave, prvi naslednji objavljeni tečaj.

(3) Posebni obračun DDV iz prvega odstavka tega člena predloži v elektronski obliki, ki je dostopna v sistemu eDavki.

(4) Davčni zavezanec plača DDV v eurih na bančni račun, razviden v sistemu eDavki.«.

13. člen

V prvem odstavku 173. člena se črta besedna zveza »74. do« ter besedilo », 115«.

14. člen

Za 173. členom se doda novo 3. a podpoglavje, ki se glasi:

»3. a Posebna ureditev za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci s sedežem znotraj Unije, vendar ne v državi članici potrošnje, osebam, ki niso davčni zavezanci«.

15. člen

Naslov in besedilo 174. člena se spremenita tako, da se glasita:

»(Prijava davčnemu organu)

(1) Davčni zavezanec iz 130.a člena ZDDV-1 v prijavi za identifikacijo navede naslednje podatke: ime, poštni naslov, tržno ime družbe, če ga ima, državo, v kateri ima sedež, elektronski naslov, naslov spletne strani (URL), ime in priimek osebe za stike, telefonsko številko te osebe, številko IBAN, številko BIC in datum, ko bo začel opravljati telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve po posebni ureditvi. V prijavi navede tudi podatke o individualnih identifikacijskih številkah za DDV, ali če te niso na voljo, davčne sklicne številke, ki so jih dodelile države članice, v katerih ima stalne poslovne enote, razen tistih v državi članici identifikacije, polne poštno naslove in tržna imena stalnih poslovnih enot, razen tistih v državi članici identifikacije, ter identifikacijske številke za DDV, ki so jih dodelile druge države članice, za davčne zavezanca, ki nimajo sedeža v tej državi. Na vlogi mora označiti tudi, ali je davčni zavezanec del skupine zavezancev za plačilo DDV.

(2) Prijavo iz prvega odstavka tega člena predloži v elektronski obliki, ki je dostopna v sistemu eDavki.

(3) Davčni organ davčnega zavezanca iz prvega odstavka tega člena vključi v posebno ureditev in določi datum pričetka uporabe posebne ureditve.«.

16. člen

Za 174. členom se dodan nov 174.a člen, ki se glasi:

»174.a člen

(Posebni obračun DDV in plačilo DDV)

(1) Davčni zavezanec iz 130.a člena ZDDV-1, v posebnem obračunu DDV v delu 1, navede splošne informacije, v delu 2 pa za vsako državo članico potrošnje, v kateri je treba plačati DDV, naslednje podatke:

– za storitve, ki se opravijo s sedeža ali iz stalne poslovne enote v državi članici identifikacije: koda države članice potrošnje, stopnja DDV v državi članici potrošnje, davčna osnova po posameznih stopnjah, znesek DDV po stopnjah in skupni znesek DDV, ki ga je treba plačati;

– za storitve, ki jih opravijo stalne poslovne enote zunaj države članice identifikacije: koda države članice potrošnje, stopnja DDV v državi članici potrošnje, davčna osnova po posameznih stopnjah, znesek DDV po stopnjah in skupni znesek DDV, ki ga je treba plačati, individualna identifikacijska številka za DDV ali, če ta ni na voljo, davčna sklicna številka, ki jo dodeli država članica stalne poslovne enote, vključno s kodo države, davčna osnova po stopnjah, znesek DDV, ki ga je treba plačati po posameznih stopnjah ter skupni znesek DDV, ki ga je treba plačati za storitve, ki se opravijo iz stalne poslovne enote zunaj države članice identifikacije;

– skupni seštevek DDV za sedež ali stalno poslovno enoto v državi članici identifikacije in vse stalne poslovne enote v vseh drugih državah članicah.

(2) Posebni obračun iz prvega odstavka tega člena predloži v elektronski obliki, ki je dostopna v sistemu eDavki.

(3) Davčni zavezanec plača DDV v eurih na bančni račun, razviden v sistemu eDavki.

(4) Če je bil račun za opravljeno storitev izstavljen v drugi valuti, se pri izpolnjevanju posebnega obračuna DDV za preračun vrednosti v eure uporabi menjalni tečaj Evropske centralne banke, ki je objavljen na zadnji dan obračunskega obdobja, ali, če na ta dan ni objave, prvi naslednji objavljeni tečaj.«.

17. člen

Za 181. členom se doda novo 5. podpoglavje in nov 181.a člen, ki se glasita:

»5. Posebna ureditev za opravljanje storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov

181.a člen

(1) Davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev za opravljanje storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov mora za davčno obdobje sam ugotoviti davčno obveznost in jo izkazati v obračunu DDV, in sicer na obrazcu DDV-O-OP, ki je Priloga XV tega pravilnika in njegov sestavni del.«

18. člen

V Prilogi VII (Obrazec DDV-P3) se v razdelku »I Splošni podatki« naziv polja »02« spremeni tako, da se glasi:

»02 Identifikacijska številka za DDV oz. podobna številka v državi sedeža«.

V razdelku »IV Drugi podatki« se doda novo polje »23 Posebna ureditev - mednarodni občasni cestni prevoz potnikov.«.

19. člen

Za Prilogo XIV (obrazec DDV-OPN) se doda nova Priloga XV (obrazec DDV-O-OP), ki je priloga tega pravilnika in njegov sestavni del.

KONČNA DOLOČBA

20. člen

(začetek veljavnosti)

Ta pravilnik začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, uporablja pa se od 1. januarja 2015, razen Priloge VII, ki se uporablja od 1. marca 2015 in Priloge XIV, ki se uporablja od 1. aprila 2015.

Izjava o skladnosti predloga zakonskega ali podzakonskega akta s pravnim redom EU

1.) Naslov predlaganega akta

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost

Prevod naslova predloga pravnega akta RS v angleščino

Act Amending the Value Added Tax Act

2.) Enotna identifikacijska oznaka predloga akta (EVA)

2013-1611-0177

ID predpisa

ZAKO6866

ID izjave

5 (5)

Datum izjave

16.09.2014

3.) Skladnost predloga akta s predpisi EU

3.1) Direktive, ki jih delno ali v celoti prenaša predlog akta

	CELEX oznaka direktive	Naslov direktive ter slovenski predpisi, ki se navezujejo na to direktivo	Rok za prenos direktive	Rok, na katerega se nanaša prenos	Je za navedeni rok direktiva v celoti prenesena s tem aktom? (obrazložitev)
1.	32008L0008	Direktiva Sveta 2008/8/ES z dne 12. februarja 2008 o spremembi Direktive 2006/112/ES glede kraja opravljanja storitev	01.01.2009, 01.01.2010, 01.01.2011, 01.01.2013, 01.01.2015	01.01.2015	NE Direktiva prenešana tudi z drugim aktom
		1. 2007-01-2794	Pravilnik o spremembah in dopolnitvah Pravilnika o izvajanju Zakona o davku na dodano vrednost		
		2. 2006-01-5012	Zakon o davku na dodano vrednost		
		3. 2009-01-3787	Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost		
		4. 2010-01-4552	Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost		
		5. 2012-01-3288	Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost		
2.	32008L0009	Direktiva Sveta 2008/9/ES z dne 12. februarja 2008 o podrobnih pravilih za vračilo davka na dodano vrednost, opredeljenih v Direktivi 2006/112/ES, davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v državi članici vračila, ampak v drugi državi članici	01.01.2010	01.01.2010	NE Direktiva prenešana tudi z drugim aktom
		1. 2009-01-4671	Pravilnik o spremembah in dopolnitvah Pravilnika o izvajanju Zakona o davku na dodano vrednost		
		2. 2009-01-3787	Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost		
3.	32013L0043	Direktiva Sveta 2013/43/EU z dne 22. julija 2013 o spremembi Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost v zvezi z neobvezno in začasno uporabo mehanizma obrnjene davčne obveznosti za dobavo določenega blaga in storitev, dovoznih za goljufije			NE Drugo: Drugo
4.	32013L0061	Direktiva Sveta 2013/61/EU z dne 17. decembra 2013 o spremembi direktiv 2006/112/ES in 2008/118/ES, kar zadeva najbolj oddaljene francoske regije in zlasti Mayotte	01.01.2014	01.01.2014	NE Direktiva prenešana tudi z drugim aktom
		1. 2014-01-1321	Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o trošarinah		

**Izjava o skladnosti predloga
zakonskega ali podzakonskega akta s pravnim redom EU**

4.) Ali je predlog pravnega akta tehnični predpis v smislu člena 8 direktive 31998L0034?

NE

5.) Razlogi za kreiranje nove izjave o skladnosti

Nove ugotovitve in dopolnitve zakona

Korelacijska tabela

1.) Naslov predlaganega akta

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost

Prevod naslova predloga pravnega akta RS v angleščino

Act Amending the Value Added Tax Act

2.) Enotna identifikacijska oznaka predloga akta (EVA)	ID predpisa	ID izjave	Datum izjave
2013-1611-0177	ZAKO6866	5	16.09.2014

3.1) Direktive, ki jih delno ali v celoti prenaša predlog akta

	CELEX oznaka	Naslov predpisa
1.	32008L0008	Direktiva Sveta 2008/8/ES z dne 12. februarja 2008 o spremembi Direktive 2006/112/ES glede kraja opravljanja storitev
2.	32008L0009	Direktiva Sveta 2008/9/ES z dne 12. februarja 2008 o podrobnih pravilih za vračilo davka na dodano vrednost, opredeljenih v Direktivi 2006/112/ES, davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v državi članici vračila, ampak v drugi državi članici
3.	32013L0043	Direktiva Sveta 2013/43/EU z dne 22. julija 2013 o spremembi Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost v zvezi z neobvezno in začasno uporabo mehanizma obrnjene davčne obveznosti za dobavo določenega blaga in storitev, dovzetnih za goljufije
4.	32013L0061	Direktiva Sveta 2013/61/EU z dne 17. decembra 2013 o spremembi direktiv 2006/112/ES in 2008/118/ES, kar zadeva najbolj oddaljene francoske regije in zlasti Mayotte

3.2) Skladnost predloga akta s predpisi EU

Nacionalni predpis	Evropski predpis	Opomba
1. člen	Člen 2, celex 32013L0061	
2. člen		
3. člen	Člen 5, odstavek 1, celex 32008L0008	
4. člen	Člen 5, odstavek 2, celex 32008L0008	
5. člen, 1. odstavek	Člen 5, odstavek 3, celex 32008L0008	
5. člen, 2. odstavek	Člen 5, odstavek 4, celex 32008L0008	
6. člen		
7. člen		
8. člen		
9. člen		
10. člen	Člen 10, celex 32008L0009	
11. člen		
12. člen		
13. člen		
14. člen		
15. člen		
16. člen		
17. člen		
18. člen		
19. člen, 1. odstavek	Člen 5, odstavek 6, celex 32008L0008	
19. člen, 2. odstavek	Člen 5, odstavek 8, celex 32008L0008	
20. člen	Člen 5, odstavek 9, celex 32008L0008	
21. člen	Člen 5, odstavek 10, celex 32008L0008	
22. člen	Člen 5, odstavek 11, točka 1, celex 32008L0008	
23. člen, 1. odstavek	Člen 5, odstavek 11, točka 2, celex 32008L0008	
23. člen, 2. odstavek	Člen 5, odstavek 11, točka 3, celex 32008L0008	
23. člen, 3. odstavek	Člen 5, odstavek 11, točka 4, celex 32008L0008	
23. člen, 4. odstavek	Člen 5, odstavek 11, točka 5, celex 32008L0008	
23. člen, 5. odstavek	Člen 5, odstavek 11, točka 5, celex 32008L0008	
24. člen	Člen 5, odstavek 11, točka 6, celex 32008L0008	
25. člen, 1. odstavek	Člen 5, odstavek 11, točka 7, celex 32008L0008	
25. člen, 2. odstavek	Člen 5, odstavek 11, točka 8, celex 32008L0008	
25. člen, 3. odstavek	Člen 5, odstavek 12, celex 32008L0008	
26. člen	Člen 5, odstavek 13, točka 1, celex 32008L0008	
27. člen	Člen 5, odstavek 13, točka 2, celex 32008L0008	
28. člen	Člen 5, odstavek 14, celex 32008L0008	
29. člen	Člen 5, odstavek 15, celex 32008L0008	
30. člen		
31. člen		
32. člen		
33. člen		
34. člen		

Korelacijska tabela

Nacionalni predpis	Evropski predpis	Opomba
35. člen		
36. člen		
37. člen		
38. člen	Člen 1, odstavek 2, točka a, celex 32013L0043	
39. člen		